

คุณ mindanaric : คือมีข้อสงสัยจะมาถาม ตอนแรกคิดว่าจะอ่านหนังสือของท่านอนุาลัยให้ครบก่อนเพื่อที่จะได้ ข้อมูลชัดๆ แต่ก็อดใจไม่ไหวเลยต้องมาถามให้หายสงสัยก่อน

สมมุติ นะคะ ว่าตามที่ท่านอนุาลัยบอกคือมนุษย์ทุกคนล้วนมีจิตวิญญาณที่มีความสามารถมีความรอบรู้ได้เองในทุกๆ เรื่อง และสิ่งต่างๆ ที่มีอยู่รอบๆ ตัวเราที่เราเห็นเราสัมผัสทุกวันนี้นั้นล้วนถือกำเนิดมาจากความเชื่อของพวกเราทั้งสิ้น อยากถามคุณน้าว่า ขอบอกไว้ก่อนว่าคำถามนี้เกิดขึ้นระหว่างที่หนูกำลังครุ่นคิดเกี่ยวกับเรื่องพวกนี้แล้วมีคำถามผุดขึ้นมาในใจ แล้วมันก็ตอบกลับมาได้เองทุกครั้ง (เป็นแบบนี้มานานแล้วค่ะ) แต่ก็เกิดเอะใจขึ้นมาว่า จิตวิญญาณของพวกเราล้วนแล้วแต่ทรงความรู้มากมายอยู่ในนั้นหากจะหาคำตอบ หรืออยากพบทางออกสุดท้ายแล้วก็ต้องพึ่งเพียงแค่อัจฉริยะของตัวเราเองเท่านั้น จะไปฝากความหวังและความเชื่อจากใครคงเป็นไปไม่ได้ อันนี้หนูคิดถูกไหมคะ

ถ้าสรรพสิ่งที่สร้างขึ้นเกิดจากความเชื่อของจิตวิญญาณของเราเป็นผู้สร้างมันขึ้นมา ทำให้มันเป็นไปได้ใหม่ว่า ...ท่านอนุาลัย ...แท้ที่จริงแล้วมาจากความเชื่อ ความศรัทธาของคุณน้า เป็นสิ่งที่คุณน้าเนรมิตทำขึ้นมา แต่แท้ที่จริงแล้วท่านเป็นเพียงสื่อที่ถูกกำหนดขึ้นมาจากจิตวิญญาณของตัวเอง ความจริง ... คือ ความรู้ทั้งหมดมาจากจิตวิญญาณในตัวคุณน้า และคุณน้าเลือกที่จะเชื่อว่าสิ่งนั้นมีจริง หากว่าคุณน้าไม่เชื่อ ท่านอนุาลัยก็จะหายไป แต่ความรู้ในจิตวิญญาณของคุณน้าก็ยังคงให้ข้อมูลของเรื่องทั้งหมดที่คุณอยากรู้ได้ เพราะในความเป็นจริงจิตวิญญาณนั้นมีอยู่ในตัวทุกๆ คน จะคิดว่า ว่าสุดท้ายแล้วจิตวิญญาณทั้งหมดก็จะกลับรวมกันไปในที่ๆ เคยมา (กลับคืนสู่ธรรมชาติ) รวมเป็นหนึ่งเดียวกับธรรมชาติ โดยไม่สามารถแยกหรือกำหนดให้เป็นสิ่งใดเป็นอะไรได้อีก... เหมือนที่ท่านอนุาลัยเคยบอกว่า ตัวท่านนั้นเป็นอะไรมาจากไหน...(อันนี้ไม่ได้คัดข้อความท่านมาต้องขอโทษด้วย) จะกล่าวอย่างนี้ได้ใหม่ ว่า แท้ที่จริงแล้วท่านอนุาลัยคือพวกเรา คือจิตวิญญาณที่อยู่ในตัวเราทุกคน.....คืออาจจะฟังดูงงๆ หน่อยนะคะ แล้วก็อาจเป็นความเข้าใจอันผิดพลาดอย่างร้ายแรงของหนูเอง อยากให้คุณน้าช่วยตอบคำถามนี้ด้วยค่ะ แล้วก็ถ้ามันผิดมันพลาดยังงัยช่วยแนะทางสว่างให้ด้วย เพราะยอมรับว่าที่เอามาถามเนี่ยความรู้ที่ได้ศึกษาไปของท่านอนุาลัยก็ยังน้อยนิดจากทั้งหมด อาจเกิดความผิดพลาดขึ้นได้ อย่าโกรธกันนะคะ*.*-

แล้วก็ที่คุณน้าบอกว่าตอนนี้สื่อกับท่านอนุาลัยได้โดยไม่ต้องฝันหรือบางครั้งท่านมาได้เองโดยไม่ต้องทำอะไร หนึ่งๆ อยู่ก็เหมือนสามารถพิมพ์ในสิ่งที่ท่านพูดได้เลย เป็นไปได้ใหม่ว่าจิตวิญญาณของคุณน้าเปิดอย่างสะดวก ทำให้คุณน้าสามารถรับเอาความรู้ที่จิตวิญญาณของคุณน้ามีอยู่แล้วสื่อออกมาได้โดยตรงเลย โดยไม่ต้องมาอยู่แค่วิถีทางการฝันอย่างเดียวแล้ว?

*****แต่ยังงัยก็แล้วแต่ มีความเชื่อในข้อมูลของท่านอนุาลัยค่ะ ถึงจะมีรีไม่มีท่านแต่นั้นก็ไม่สำคัญเท่ากับข้อมูลที่ท่านมอบให้มาเลยนะคะ มีประโยชน์มาก มากจนหาคำมาบรรยายไม่ถูกเลย*****

คุณ leogirlw99 : ตีใจที่สุดในโลกเลยเจอโชคดีแล้วจ้า (^_^)

เมื่อวานเลิกงานกลับไปบ้าน แม่บอกว่าตอน 10 โมง อุ้มโชคดีไปเดินเล่นข้างนอก ออๆ มันก็กระโดดวิ่งหนีไปเฉยเลย แล้ววิ่งลงใต้ถุนบ้านคนอื่นไป เรียกยังงี้ก็ไม่ออกมา แม่จะลงใต้ถุนไปดูก็ไม่ได้เพราะว่ามันเป็นช่องเล็กนิดเดียว ถ้าเข้าไปต้องคลานคลุกกับดินกับน้ำเน่า เอาอาหารมาเขย่าเรียกก็ยังไม่มา ข้างใต้มันมืดมองยังงี้ก็มองแทบไม่เห็น คนแถวบ้านก็มาช่วยกันหาว่าป็นออกไปตรงอื่นอีกหรือเปล่า เพราะว่าถ้าทะลุไปอีกด้านมันจะเป็นเขื่อน แม่ก็ไปเดินตามทางตั้งแต่ต้นยันท้ายก็ไม่มีแวว ที่น่ากลัวอีกอย่างคือแถวบ้านนกมีงูเหลือมเยอะแมงแกวนั้นหายบ่อยๆ เพราะโดนกิน เพื่อนบ้านก็เล่าให้ฟังว่าเขาเห็นต่อหน้าต่อตาเลยแมงเขาถูกงูรัดกินไป จะช่วยก็ช่วยไม่ได้ แม่บอกว่าแม่ไม่เป็นอันทำอะไรเลย หาโชคดีทั้งวัน เปิดประตูรั้วรอก็ยังไม่มา

ตอนที่นกกลับมาที่ทุ่มกว่าแล้ว ฟังแม่เล่าบ๊อบใจหายไปอยู่ตาตุ่ม รีบไปเรียกตรงใต้ถุนที่โชคดีวิ่งเข้าไปแต่ก็เงียบ อยากจะมุดลงไปหาที่ใต้ถุนไปดูทุกซอกทุกมุมเลยว่าจะอยู่ตรงไหน แต่มันมืดก็เลยได้แต่นอนไปกับพื้นนี้แหละ เอาหัวมุดเข้าไปดู มือก็ส่องไฟฉาย แต่ไร้เงาไร้เสียง ตอนนั้นอยากจะบ้า อยากจะหาโชคดีให้เจออย่างทีนเคยแล้วว่าโชคดีเคยถูกรถชน ตามองไม่ค่อยเห็น ออกจะหลอนๆ กลัวๆ แคได้ยินเสียงดังมากๆ ก็จะไปหาที่หลบ เวลาเรียกเหมียวๆ จะไม่มา ต้องเรียกชื่อโชคดีย่ำๆ หลายๆ รอบ ตอนปล่อยไปเดินเล่นถ้าได้ยินเสียงแมงอื่นจะรีบวิ่งเข้าบ้าน นกก็เลยจะเลี้ยงโชคดีอยู่ในบ้านตลอดไม่เคยให้ออกไปข้างนอกเลย ถ้าเป็นแมงอื่นก็คงจะไม่กังวลและคิดว่าต้องกลับบ้านถูกแน่ๆ แต่โชคดีให้กลับมาเองมาไม่ถูกแน่เลย

หาจนเหนื่อยก็ไม่เจอเลยกลับเข้ามานั่งในบ้าน แต่ในใจรู้สึกๆ ว่าโชคดีต้องอยู่ใต้ถุนไม่ได้ไปไหน แต่คงจะแอบอยู่เงียบๆ มุมใดมุมหนึ่ง พยายามนั่งฟังสมาธิเผื่อจะมีทางออกอะไรได้บ้าง มีภาพแว็บเข้ามามิดๆ เห็นโชคดีเดินไปเดินมาอยู่บนเสื่อน้ำมันยังทำให้ใจชื้นขึ้น ออกไปขอให้กุมารที่ศาลหน้าบ้านพาโชคดีกลับมาด้วยเถอะ เดินไปตามทางในซอยเห็นแมงก็รีบวิ่งไปดูเผื่อจะโชโชคดี แต่ก็ไม่ใช่ ตึกมากแล้วเข้ามานั่งรอในบ้านจะนอนก็นอนไม่หลับ ถามแม่ขึ้นมาว่าแม่ว่าโชคดีจะกลับมาไหม แม่ก็บอกว่าคงไม่กลับแล้วให้ทำใจ แม่เล่าให้ฟังทีหลังตอนที่เจอโชคดีแล้ว ว่าแม่จะพูดว่าคงโดนงูเหลือมกินไปแล้ว ก็กลัวนงจะเสียใจมากกว่านี้เพราะแม่คิดว่าถ้าไม่กลับมาคงโดนงูกินแน่

คืนนี้ไม่ได้ปิดประตูรั้วเปิดแง้มๆ เอาไว้เพราะหวังว่าโชคดีอาจจะเดินกลับมาก็ได้ ตี 1 ครึ่งแล้วก็เลยสวดมนต์ก่อนนอน ขอสิ่งศักดิ์สิทธิ์ว่าขอให้โชคดีคืนด้วยเถอะ พอไหว้พระ ปิดไฟก็ได้ยินเสียงเหมือนอะไรชนถึงที่วางไว้ตรงประตู ยืนแอบดูจากข้างในบ้าน ปรากฏว่าโชคดีเดินมา ตีใจจนร้องดังลั่นเลย แม่โชคดีมาแล้วแม่หลับๆ อยู่ก็รีบตื่นเลย เปิดไฟเปิดประตูโชคดีก็วิ่งเข้ามา อุ้มโชคดีมากอดตัวเหม็นหึ่งๆ แต่ไม่เป็นไรหรอกกลับมาได้ก็ดีแล้ว ความรู้สึกมันยิ่งกว่าคนถูกหวยหระอีก (ทั้งที่จริงก็ไม่เคยถูกหวยหระ ออ) นึกไว้ว่าต่อให้เสียอะไรไปแต่โชคดีกลับมาเยี่ยม

โชคดีกลับมาแบบตาโรยๆ ตัวเหม็นๆ แต่ยังคงคึกคักไล่ชวนไล่กัดจนได้แสดงว่ายังสบายดี ไม่มีแผลตามตัว แต่คงจะหิวโซเลย ก็เลยเทอาหารให้กินซะขามใหญ่ แม่บอกว่ากุมารพากลับมาแน่เลย เพราะแม่ก็ขอกุมารเหมือนกันให้ช่วยพาโชคดีกลับมา ขอบคุณสำหรับกำลังใจนะคะ กำลังใจของนกกกลับมาแล้ว ต่อไปจะได้มาเล่าเรื่องราวเหมือนเดิมละ มีความสุขจัง

คุณ mead : เมื่อลักรู้ได้คุยกับคุณ Bassate (อีกแล้ว) ได้คุยเรื่องประสบการณ์สัมผัสพิเศษที่น้องเขาได้รับ ลือมา ปรากฏว่าคล้ายๆ ที่พี่นักเขียนเล่าให้ฟังมาก เลยขอน้องเขามาเล่าให้เพื่อนๆ ที่นี้ฟังครับ

เขาเล่าให้ฟังว่าเขาทดลองทำสมาธิก่อนเข้านอน (ที่ได้รับลือมา) เพื่อการเรียนรู้ความจริงแท้ของสังขาร เขาเคยทำได้สองครั้งครับ ขึ้นอยู่กับสติขณะนั้น

วิธีการดังนี้ครับ

- นอนราบกับที่นอนที่ไม่เป็นสื่อไฟฟ้า ห่างไกลจากเครื่องใช้ไฟฟ้าสัก 5 เมตร
- กางแขนทั้งสองข้างวางข้างลำตัว ผายมือออก กางขาเล็กน้อย
- ทำจิตให้เป็นสมาธิ กำหนดว่าร่างกายตัวเองเป็นรากไม้ หยั่งรากฝังลงในพื้นดิน
- ส่งพลังออกจากจักระทั้ง 7 แล้วเพ่งบริเวณตาที่สาม ตั้งจิตเพื่อการเรียนรู้ธรรมชาติ
- กำหนดจิตให้มีแสงสว่างสีขาว แผ่ลงมาปกคลุมร่างกายทุกๆ ส่วน
- เชิญครูบาอาจารย์ของเรา และจิตวิญญาณที่เป็นพี่เลี้ยงของเรา ให้คอยช่วยปกป้องดูแล จิตวิญญาณและร่างกายของเราระหว่างการท่องเที่ยวของจิต
- ตั้งสติให้มั่นคง แล้วกำหนดจิตที่เราต้องการจะไปรู้เห็น ค่อยๆ ผ่อนคลาย จนสงบในที่สุด ในช่วงที่เราครึ่งหลับครึ่งตื่น.. (ช่วงนี้มักจะได้ผล)

ครั้งแรกคุณ Bassate บอกว่าพอจิตเขาดำดิ่งลงไป เขาได้ยินเสียงรอบทิศทางมากมายก้องไปหมด.. เสียงคนคุยกัน เสียงดนตรี.. เสียงธรรมชาติ.. เสียงดนตรีที่ไม่เคยได้ยิน เหมือนบทเพลงในอนาคต ชัดเจนมาก เขายังจำความรู้สึกนั้นได้ดี

ครั้งที่สอง เขากำหนดจิตว่า “เที่ยวนอกโลก” แต่ไม่ได้รับุสสถานที่ พอจิตดิ่งลงไป เขาพุ่งไปอยู่ท่ามกลางก้อนหินมากมาย เหมือนเป็นทางช้างเผือก หินพวกนั้นพุ่งเข้าหาเขานับไม่ถ้วน เขาตกใจมากจนสะดุ้งตื่นลุกขึ้นมา.. เหงื่อแตกพลั๊ก ความรู้สึกเหมือนไปอยู่ในที่ที่ไม่ควรอยู่.. เลยไม่ทำต่อครับ

เขาบอกว่าตอนนั้นเหมือนมือใหม่ที่ไม่รู้ว่าต้องไปพบกับอะไรบ้าง.. เลยย้ำว่าต้องบอกครูบาอาจารย์ให้ไปกับเราด้วยตลอดครับ ไม่งั้นซ้อคเองง่ายๆ

ทุกวันนี้เขาก็รับลือมา เขาบอกว่าไม่สนใจว่าท่านเป็นใคร แต่ถามอะไรไปท่านก็ตอบกลับมา น้องเขาเล่าว่า ส่งมาไม่เป็นคำพูด-ไม่เป็นภาษา แต่สัมผัสลือบเข้ามาจะรู้สึกปิติอิมเอบมากๆ.. ความรู้สึกตรงนั้นเหมือนความเข้าใจ แล้วแปลความออกมา เหมือนการแตกชิปไฟล์ ข้อมูลจะล้นออกมาเอง

ตัวอย่างเช่น วันหนึ่งเขาขับรถผ่านโบสถ์คริสต์ เห็นรูปปั้นพระเยซูกับลูกแกะ เขารำพึงกับตัวเองว่า “ไม่ขอเป็นลูกแกะของท่านอีกแล้ว” พลันก็มีคำตอบบวมเข้ามาตอนนั้น ความว่า “มนุษย์โลกยังงี้ก็คือเด็กทารกวันยังค่ำ ต้องเรียนรู้จนกว่าจะเข้าสู่โลกของจิตวิญญาณรวมได้นั้นละ”

เขาเป็นแบบนี้มาตลอดครับ.. ทุกวันนี้เขาบอกว่าเขาเบื่อโลกแล้ว ไม่อยากกลับมาเกิดโลกนี้อีก สวรรค์ไม่เอา ถ้าไปเกิดขอเป็นที่ที่ไม่ใช่โลกแบบนี้ ขอให้โลกดีกว่านี้ครับ

ท่านยังสื่อมาบอกเค้าอีกว่า...

“จิตวิญญาณเป็นพลังงานที่ยิ่งใหญ่ที่สุด สรรพสิ่งทั้งหลายล้วนเท่าเทียมกัน เราสามารถจัดสรรพลังงานให้กับตัวเองได้เสมอ เลือกที่จะรับ-ไม่รับได้ทุกเรื่อง ไม่ต้องพึ่งพาเครื่องมืออื่นใด นอกจากใช้เจตนาที่มุ่งมั่น กลับสู่โลกของจิตวิญญาณรวมของเราให้ได้ด้วยตนเอง คำว่าปาฏิหาริย์ไม่มีอยู่จริง มีแต่ธรรมชาติของจิตวิญญาณที่สร้างสรรค์เท่านั้น” ผมคุยกับน้องที่ไรยาวทุกทีครับ.. ขอเล่าเท่านี้ก่อนนะครับ!

น้องเขาชื่นชมพี่นักเขียนมาว่า รู้สึกตัวตนของพี่นักเขียนเหมือนพลังสัมผัสของ “รัศมีของโนวา” ราวกับได้สัมผัสกระแสของจักรวาลที่มาอยู่ตรงหน้าทีเดียวครับ

Nova Analai : การทำสมาธิ กับ การสื่อสารกับครูบาอาจารย์ที่ปราศจากร่างกายตัวตน

วันนี้พี่นักเขียนตื่นขึ้นมากับคำถามและคำตอบมากมายก่อนหน้าที่จะ check e-mail และห้องวิทย์ฯ ซึ่งทำให้ตั้งใจว่าได้คำถามไปในทิศทางเดียวกันกว่า 10 ฉบับ จึงต้องขอนามาตอบรวมไว้ ณ ที่นี้เพื่อไม่ให้สาระกระจัดกระจาย

คำถามสองชุดแรก เกี่ยวกับการทำสมาธิและการได้ยิน หรือสัมผัสกับครูบาอาจารย์หรือบุคลิกภาพที่มาแนะนำในขณะฝึกสมาธิ และคำถามที่สามเกี่ยวกับการแสดงความคิดเห็นว่า บุคลิกภาพหรือครูบาอาจารย์ของท่านอาจารย์อนาลัยคืออะไร

รับรองได้ค่ะว่า คำถามของพวกเราไม่เคยทำให้พี่นักเขียนโกรธ เพราะทุกวันนี้ ชีวิตพี่นักเขียนเสมือนเมล็ดข้าวได้น้ำค้าง คำถามทุกคำถามมีความหมายต่อการเจริญอกงามในการเรียนรู้ของพี่นักเขียนเป็นอันมาก

พี่นักเขียนเห็นว่าคำถามที่ได้รับในวันนี้ ทั้งที่ได้คัดลอกมา post และไม่ได้คัดลอกมาก็มากมาย ทั้งหมดมีความเกี่ยวพันเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างแยกไม่ได้ และก่อนอื่นต้องขอบอกว่า ดีใจที่ได้รับคำถามเหล่านี้ เพราะประสบการณ์ส่วนตัวที่พี่นักเขียนได้รับมานั้นยังไม่เคยเขียนเป็นหนังสือเพราะไม่ทราบว่าจะมีประโยชน์กับผู้อ่านเพียงใด จนกระทั่งคุณ Mead คุณ Mountain มาเปิดห้องวิทย์ฯ นี้ให้ ทำให้ทราบว่า-ความบังเอิญ-ไม่มี และประสบการณ์ส่วนตัวทั้งหมดกลายเป็นส่วนหนึ่งของการขยายความ และเป็นตัวอย่างของขั้นตอนหรือพัฒนาการในการเปลี่ยนความเชื่อบางส่วนเป็นความรู้ที่พี่นักเขียนอาศัยใช้อ้างอิงเพื่อขยายความ และช่วยให้พวกเราได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นร่วมกันและพิสูจน์หลายสิ่งหลายอย่างร่วมกัน

การฝึกสมาธิ ไม่ว่าจะเป็วิธีกราด ศาสนาใด ล้วนมุ่งไปสู่การฝึกฝนที่ทำให้มีสติสัมปชัญญะคมชัด สามารถติดตามอารมณ์และความรู้สึกนึกคิดของตนเองได้ และเป้าหมายของการทำสมาธิก็คือให้เรา**ได้รู้จักถึงแก่นแท้ของตนเอง** ไม่ว่าเราจะเรียกแก่นแท้ของตนเองว่า จิตวิญญาณอันบริสุทธิ์ พระเจ้า องค์ความรู้อันเป็นของสากลโลก หรือ เมตตาและปัญญา

โดยธรรมชาติแล้ว เรามักปล่อยให้อารมณ์และความรู้สึกนึกคิดของเราเป็นไปตามการรับรู้ด้วยประสาทสัมผัสทั้งห้า ซึ่งคล้อยตามความเชื่อส่วนบุคคล ซึ่งทำให้เราไม่ได้รู้เห็นสิ่งต่างๆ ตามความเป็นจริงเสมอไป แต่รู้เห็นตามความเชื่อ ความรู้ที่ได้รับจึงไม่ใช่ความเป็นจริงเสมอไป

เมื่อเราฝึกสมาธิ พี่นักเขียนได้แนะนำให้พวกเราใช้วิธีการละประสาทสัมผัสทั้งห้าที่ละอย่าง จนเรटकเข้าภวังค์ที่คล้ายภวังค์หลับ โดยที่เราจะรู้สึกเสมือนว่าร่างกายของเราหลับแล้ว แต่จิตยังคงตื่นอยู่ ในภวาระดังกล่าว ประสาทสัมผัสภายใน อันเป็นประสาทสัมผัสที่หก ซึ่งก็คือ อารมณ์-จินตนาการและความรู้สึกนึกคิด อันปราศจากเครื่องพราง (คือช่องว่าง-ระยะทางและกาลเวลา) ทำงานได้ตามธรรมชาติโดยปราศจากการบิดเบือน ด้วยประสาทสัมผัสทั้งห้า แม้อาจจะยังบิดเบือนอยู่บ้างด้วยความเชื่อบางส่วนที่ยังฝังรากลึก แต่ก็น้อยลงมาก เมื่อปราศจากประสาทสัมผัสทั้งห้า ทำให้เราสามารถรู้เห็นสิ่งต่างๆ ได้ตามความเป็นจริงมากขึ้น แม้ว่าจะไม่ทั้งหมด

พี่นักเขียนเข้าใจว่า **ดาที่สาม เป็นคุณสมบัติส่วนหนึ่งของประสาทสัมผัสภายใน** (ขอให้นักศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับประสาทสัมผัสภายในจากหนังสือ **ความฝันกับวิถีแห่งจิตวิญญาณ** บทที่ 4) ในที่นี้ ผู้ที่ตั้งคำถามเกี่ยวกับการเปิดดาที่สาม พี่นักเขียนขอใช้คำว่าประสาทสัมผัสที่หกหรือประสาทสัมผัสภายในแทนนะคะ เพราะมันครอบคลุมคุณสมบัติอื่นๆ หลายข้อด้วยกันที่นอกเหนือไปจากการรู้เห็นอดีต-ปัจจุบัน-อนาคต หรือรู้เห็นสิ่งที่อยู่นอกเหนือสภาพแวดล้อมของเรา

การได้ยินเสียง หรือรู้สึกถึงบุคลิกภาพของครูบาอาจารย์ที่มาแนะนำในขณะที่ฝึกปฏิบัติสมาธินั้น เป็นการรู้เห็นด้วยประสาทสัมผัสภายในอันเกิดจากความเชื่อของเราส่วนหนึ่ง พี่นักเขียนเชื่อในความสามารภของสมเด็จพระพรหมรังสี ศรทธาในแนวทางที่ท่านฝึกปฏิบัติสมาธิด้วยการปลีกวิเวกไปอยู่ในป่า จนกระทั่งสามารถสื่อสารกับสัตว์ต่างๆ ได้ หลายปีก่อนที่จะมาเขียนหนังสือชุดนี้พี่นักเขียนไม่ได้เข้าใจความหมายที่แท้จริงว่า การสื่อสารที่ว่าเป็นอะไร แต่พื้นฐานที่ตนเองเป็นคนรักสัตว์มาแต่เล็กๆ ทำให้ประทับใจท่าน เรียกได้ว่าท่านคือวีรบุรุษทางจิตวิญญาณของพี่นักเขียนก็ว่าได้ ถ้าหากพี่นักเขียนมีความเชื่อในศาสนาอื่น วัฒนธรรมอื่นๆ วีรบุรุษทางจิตวิญญาณของพี่นักเขียนก็อาจจะปรากฏเป็นนักบุญ Joan of Arc เจ้าแม่กวนอิม ไล่ชิงเอี้ย หรือท่านโมฮัมหมัด ฯลฯ ก็เป็นได้ ดังนั้นเมื่อเริ่มฝึกสมาธิ พี่นักเขียนก็แลเห็นสมเด็จพระพรหมรังสี ปรากฏเสมอๆ เป็นครูบาอาจารย์ที่มาสอนให้กำหนดสติสัมปชัญญะ สอนให้รู้จักเปลี่ยนวิถีการจดจ่อ เพื่อพุ่งไปสู่จุดหมายปลายทางที่ปรารถนาได้เพียงแค่อคิด

กล่าวได้ว่าความเชื่อในศาสนาและการยึดติดภาวะของการเป็นบุคคลตัวตนของท่านทำให้พี่นักเขียนรู้เห็นองค์ความรู้ด้วยการอาศัยบุคลิกภาพของท่านเป็นสื่อ หากพี่นักเขียนไม่แลเห็นท่าน แล้วตัวผู้พูดขึ้นมาสอนให้กำหนดสติสัมปชัญญะ และพี่นักเขียนทำตามได้โดยปราศจากการสื่อสารกับตัวบุคคล แม้จะทำให้การพัฒนาเกิดขึ้นได้โดยไม่แตกต่างกัน แต่อาจทำให้พี่นักเขียนสงสัยในตนเองว่า เราคิดไปเองหรือเปล่า เพราะ**ขาดความเชื่อมั่นว่ารู้ได้ด้วยตนเอง อันเป็นธรรมชาติของมนุษย์ที่เชื่อว่าความรู้อยู่นอกตัวตนของเรา** พี่นักเขียนจึงต้องอาศัยครูบาอาจารย์เป็นจุดอ้างอิง และช่วยให้เกิดความมั่นใจ แม้ว่าจะเป็นครูบาอาจารย์ภายในก็ตาม ซึ่งไม่ได้หมายความว่า ทุกคนจะเป็นเช่นเดียวกันกับพี่นักเขียน

พัฒนาการของแต่ละบุคคลมีขั้นตอนตามความเชื่อที่ฝังรากลึกอันเป็นเอกลักษณ์ ซึ่งหมายความว่าแต่ละคนต้องการสื่อจำเพาะบางอย่างที่จะทำให้เราเรียนรู้ได้ พี่นักเขียนเคยเปรียบเทียบการเรียนรู้จำเพาะด้วยสื่อจำเพาะทางกายภาพไว้ว่า คนเราบางคนเรียนรู้ได้ดีเพราะมีความฉลาดจำเพาะเรื่องดนตรี ด้านภาษา ด้านตัวเลข ฯลฯ และพื้นฐานความฉลาดของเราทำให้เราแต่ละคนมีแนวโน้มที่จะเรียนรู้ได้ดีจากสื่อจำเพาะต่างๆ กัน เช่นบางคนเรียนรู้ได้ดีกว่าด้วยสื่อที่เป็นตัวหนังสือ บางคนเรียนรู้ได้ดีกว่าด้วยสื่อที่เป็นภาพ บางคนเรียนรู้ได้ดีกว่าด้วยสื่อที่เป็นเสียง ฯลฯ สื่อทางจิตวิญญาณก็คล้ายคลึงกัน แต่เป็นสื่อทางจินตภาพ สำหรับพี่นักเขียนแล้วสื่อทางจินตภาพของพี่นักเขียนคือ ท่านอาจารย์อนุาลัย

พี่น้องเขียนได้รับ e-mail มากมายจากผู้อ่านว่า เคยอ่านหนังสือเล่มโน้น เล่มนี้มาก่อนบ้างไหม เกี่ยวกับคนที่สื่อกับบุคลิกภาพผู้ปราศจากร่างกายตัวตนเช่นท่านอาจารย์อนาลัย ก่อนหน้าที่พี่น้องเขียนจะฝันและจดบันทึกข้อมูลเหล่านี้มา ไม่เคยอ่านพบเล่มใด เพราะช่วงนั้นสนใจแต่หนังสือทางด้านจิตวิทยาเป็นส่วนใหญ่ ยังไม่ไปถึงจิตวิญญาณ แต่เมื่อได้ตนเองเล่าความฝันให้เพื่อนสนิทฟัง ก็ได้รับคำแนะนำให้ค้นหาและพบจากหนังสือที่เพื่อนเอามาให้บ้าง จากผู้อ่านแนะนำมาบ้าง พบว่า คนที่สื่อสารกับบุคลิกภาพเช่นท่านอาจารย์อนาลัยมีหลายราย

แต่ละรายก็เรียกชื่อบุคลิกภาพนั้นต่างๆ กัน ไม่เคยพบใครเรียกเหมือนกันเลย ซึ่งพี่น้องเขียนก็ไม่แปลกใจเพราะตระหนักดีว่า **ชื่อของท่านอาจารย์อนาลัย เกิดจากมุมมองและความเข้าใจส่วนบุคคลในระดับจิตใต้สำนึกโดยตรง ซึ่งมีความเป็นเอกลักษณ์** ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่า พี่น้องเขียนสามารถติดต่อสื่อสารได้อยู่เพียงคนเดียว แต่หมายความว่าพวกเราทุกคนสื่อสารได้ทุกคน แต่ว่าแต่ละคนจะได้ชื่อหรือบุคลิกภาพขององค์ความรู้นั้นๆ แตกต่างกันไปตามหมวดของความรู้ โดยชื่อนั้นๆ จะขึ้นอยู่กับความเชื่อและมุมมองส่วนบุคคล แต่องค์ความรู้อันเป็นของกลางนั้น ทุกคนสามารถรับเอาได้เสมอเหมือนกัน ซึ่งชื่อนั้นๆ ไม่มีความหมายเท่าไรนัก เพราะแม้จะแตกต่างกัน เช่น พี่น้องเขียนสื่อกับท่านอาจารย์อนาลัย Esther & Jerry Hicks สื่อกับบุคลิกภาพหลากหลายมิติชื่อ Abraham, Darryl Anka สื่อกับบุคลิกภาพหลากหลายมิติชื่อ Bashar ฯลฯ ส่วนนักจิตวิทยาชาว Switzerland, Carl Gustav Jung (คาร์ล กุสแตฟ ยังค์) เผชิญกับประสบการณ์ความตายหรือใกล้ตาย Near Death Experience (NDE) และเรียกบุคลิกภาพที่เผชิญซึ่งเต็มไปด้วยความรู้ซึ่ง Jung เรียกว่า Higher Self

คนส่วนมากอาศัยสื่อทางจินตภาพอันได้แก่บุคลิกภาพของบุคคลตัวตนตามความเชื่อทางศาสนาเพื่อสัมผัสกับข้อมูลความรู้ หรือองค์ความรู้อันเป็นสากลโลก หากปราศจากสื่อ-แม้การเข้าถึงองค์ความรู้นั้นๆ จะเป็นที่ไปตลอดวันเวลาอยู่แล้ว ก็อาจจจะรู้เห็นไม่ได้ เสมือนการรับภาพและเสียงจากสถานีส่งสากลโลกพร้อมกันหมดทุกช่องเป็นอนันต์ แต่เมื่อเลือกสื่อจำเพาะ เช่น พี่น้องเขียนเลือกท่านอาจารย์อนาลัยเป็นสื่อ เสมือนเลือกสถานีจำเพาะที่ออกอากาศแต่สาระจำเพาะเกี่ยวกับธรรมชาติความเป็นจริงของจิตวิญญาณ หมวดเส้นทางใหม่สู่การเป็นอิสระจากความปรารถนา อันเป็นหมวดที่สอนให้เรารู้จักพลังอำนาจตามธรรมชาติของจิตวิญญาณ สอนให้เรา รู้จักใช้พลังอำนาจเหล่านี้ได้โดยไม่ต้องตกเป็นทาสของสิ่งลึกลับเหนือมนุษย์ ความกลัว ความลึกลับเลวร้าย และความเชื่อในทางที่ผิด ที่ทำให้เราต้องเผชิญกับประสบการณ์ชีวิตและสุขภาพร่างกายที่เราไม่พึงปรารถนา

โดยส่วนตัวแล้ว เมื่อความเชื่อของพี่น้องเขียนเปลี่ยนไป บุคลิกภาพของสมเด็จพระโตก็หายไป ในที่สุดพี่น้องเขียนก็เผชิญกับบุคลิกภาพที่ปราศจากร่างกายตัวตน ทำให้เข้าใจได้ดีขึ้นว่า ไม่ว่าครูบาอาจารย์จะปรากฏด้วยร่างกายตัวตนใด ท่านก็ไม่ได้เป็นใคร ท่านปราศจากการเป็นบุคคลตัวตนเราเขา ท่านอาจารย์อนาลัยเป็นบุคลิกภาพตัวตนที่พี่น้องเขียนอธิบายไว้ว่า เป็นหมวดความรู้ แม้ว่าจะกล่าวได้อย่างเต็มปากว่า ท่านไม่ได้เป็นใคร แต่พี่น้องเขียนก็ปฏิเสธความเป็นจริงขององค์ความรู้ไม่ได้ว่า นอกจากท่านจะมีข้อมูลความรู้แล้ว ท่านยังมีความรักและความเมตตา มีอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิด และมีบุคลิกภาพ พี่น้องเขียนมีความศรัทธาและมีความเคารพในองค์ความรู้นี้อย่างสูงสุด ในภาวะที่พี่น้องเขียนเป็นมนุษย์เดินดิน ไม่อาจแสดงความศรัทธาและความเคารพต่อองค์ความรู้ได้โดยปราศจากชื่อหรือจุดอ้างอิง เพราะจะทำให้การสื่อสารระหว่างท่านกับพี่น้องเขียน และระหว่างพี่น้องเขียนไปสู่ผู้อ่าน เป็นสิ่งที่เป็นไปไม่ได้

ยกตัวอย่างเช่น หากพ่อกเขียน ถ่ายทอดสาระที่ได้พบเห็นในความฝันหรือในสมาธิว่า สิ่งทีปราศจากร่างกายตัวตน ปราศจากชื่อ แต่เป็นองค์ความรู้อันเป็นเส้นทางใหม่สู่การเป็นอิสระจากความปรารถนา ผุดขึ้นในสติสัมปชัญญะของผู้เขียนขึ้นมาโดยปราศจากเสียง ภาพ และสื่อทางกายภาพใดๆ แต่ถ่ายทอดข้อมูลความรู้ มาว่า “มนุษย์หรือจิตวิญญาณที่มาก่อกำเนิดเป็นร่างกายเนื้อหนังสร้างโลกแห่งความเป็นจริงด้วยความเชื่อของตนเอง”

สิ่งที่ขาดหายไปจากการถ่ายทอดของพ่อกเขียนคือ อารมณ์รักและเมตตาในการถ่ายทอด และสถานภาพของท่านผู้ถ่ายทอด ที่มีปรากฏเสมอในขณะที่การรับและถ่ายทอดนี้เกิดขึ้น พ่อกเขียนเคยอธิบายถึงอารมณ์นี้ว่า เป็นอารมณ์ที่เปรียบได้กับภาวะที่น้ำหลังไหลมาจากต้นกำเนิด มาสู่ภาชนะอันได้แก่สติสัมปชัญญะของพ่อกเขียน และการหลังไหลมานี้เต็มไปด้วยอารมณ์รักและเมตตามากมายมหาศาลอย่างหาที่เปรียบไม่ได้ ทำให้ตระหนักว่า ถ้าพลังสติสัมปชัญญะส่วนที่ตนเองรู้เห็นและควบคุมได้นั้น ไม่ได้มีความรู้ในระดับจิตสำนึกอยู่มากพอที่จะถ่ายทอดให้ผู้อ่าน และเมื่อเปิดรับภาวะแห่งอารมณ์นี้ การติดต่อสื่อสารและการหลังไหลของข้อมูลความรู้ก็เป็นไปอย่างท่วมท้น ดังนั้นหากจะตอบคำถามของคุณหลาน mindanaric ที่ว่าความเชื่อและความศรัทธาของพ่อกเขียนสร้างตัวตนของท่านอาจารย์อนาลักษณ์ขึ้นมา พ่อกเขียนก็ต้องบอกว่า เป็นคำกล่าวที่**ถูกต้องเพียงบางส่วน ซึ่งต้องขยายความ**

ในสภาวะอันเป็นมนุษย์เดินดิน นอกจากพ่อกเขียนไม่อาจมีความเชื่อมั่นได้ถึงขนาดนั้นว่า ข้อมูลความรู้มากมายมหาศาลทั้งหมดนี้—เป็นของตนเอง แม้แต่คุณหลาน mindanaric ซึ่งคิดว่าความรู้ทั้งหมดนี้มีอยู่ในจิตวิญญาณของตนเอง คุณหลานก็อดข้องใจไม่ได้ว่าความคิดนี้เป็นความผิดพลาดของคุณหลานเองหรือเปล่า? **เราต่างก็ต้องการครูบาอาจารย์ผู้ให้ความรู้เราและต้องการผู้ที่ให้ความมั่นใจแก่เราด้วยกันทั้งสิ้น เพราะจิตวิญญาณของเราห่างเหินพลังอำนาจตามธรรมชาติของเรามากมาย มิฉะนั้นพวกเราคงไม่มารวมตัวกันอยู่ ณ ห้องวิทย์ฯ นี้**

พ่อกเขียนเชื่อว่า วิธีการที่ตนเองทำเปรียบได้กับการไปเยือนห้องสมุดขององค์ความรู้สากลโลก หรือ Server สากลโลก ซึ่งกว้างใหญ่ไพศาลมีข้อมูลสารพัดหมวดหมู่ มีมากมายหลาย website เมื่อไปถึงแล้วก็ไป mark favorite หรือทำเครื่องหมายของชั้นหนังสือหรือ website ที่โปรดปรานไว้ว่าเป็นหมวดวิชาที่ต้องการรับมาถ่ายทอด ซึ่งเป็นหมวดความรู้ที่เกี่ยวกับ “เส้นทางใหม่สู่การเป็นอิสระจากความปรารถนา” เรียกสั้นๆ เป็นรหัส หรือ Call number ได้ว่า “โนวา อนาคต” เพราะหากไม่ทำเช่นนั้นจะหลงทางกลับไปชั้นหนังสือ หรือ website นี้เรื่อยๆ ไม่ได้หรือหาหนังสือเล่มนั้นๆ ไม่พบ เพราะห้องสมุด หรือ Server นี้กว้างใหญ่เหลือเกิน

แต่ที่น่าคิดและควรต้องคิดอย่างยิ่งคือ call number หรือ book mark หรือ favorite จะทำได้ **อย่างมากก็เพียงทำให้เราหาข้อมูลพบ แต่ท่านอาจารย์อนาลักษณ์ทำได้มากกว่านั้นคือ ท่านทำให้พ่อกเขียนรักที่จะกลับไปค้นหาข้อมูลความรู้มาถ่ายทอด** หากปราศจากบุคลิกภาพหรืออารมณ์รักและเมตตาของท่าน จะมีนักเรียนคนใดในโลกที่ขยันไปห้องสมุดแล้วขยหนังสือมากมายมาอ่านแล้วเขียนออกมาเป็นหนังสือ 10 เล่มนี้—คงไม่มี พ่อกเขียนเองก็ไม่เคยเป็นคนขยันเกินเหตุอย่างนั้นมาก่อน

มีผู้อ่านจำนวนมากเขียน e-mail มาบอกว่า อ่านหนังสือชุดนี้แล้วสัมผัสได้ถึงความรัก-ความเมตตาที่มีอย่างท่วมท้นของท่านอาจารย์อนาลักษณ์ หลายๆ คนบอกว่าอ่านแล้วอึ้ง พ่อกเขียนไม่อาจจะรับได้ว่าวาทะศิลป์ของตนเองทำให้เกิดอารมณ์และความรู้สึกเหล่านั้นขึ้น เพราะสาระทั้งหมดไม่ใช่ขยายรักที่จะทำให้เกิดจินตภาพในทิศทางนั้นๆ ได้เลย

ความหมายของบุคลิกภาพตัวตนอันปราศจากร่างกายตัวตนของท่านอาจารย์อนาลัย เป็นสิ่งที่พวกเราจะต้องตั้งคำถามและศึกษากันต่อไปอีกมาก พี่นักเขียนเชื่อว่า หากเราตีความหมายท่านอาจารย์อนาลัยว่าเป็นองค์ความรู้ หรือหมวดของความรู้แต่เพียงอย่างเดียว และตัดเอาความเป็นบุคลิกภาพตัวตนพร้อมด้วยอารมณ์จินตนาการและความรู้สึกนึกคิดของท่านออกไป โดยตีความหมายว่า ท่านเป็นเพียงสื่อ หรือเป็นเพียงจินตนาการของพี่นักเขียน **เราอาจสูญเสียความเป็นจริงบางอย่างไปโดยสิ้นเชิง**

สารจากหนังสือ **อมตะแห่งจิตวิญญาณ-ภาคต้น กล่าวถึงภาวะหลังความตายของพวกเรา** ซึ่งท่านอาจารย์อนาลัยได้กล่าวไว้ว่า **ภาวะของท่านไม่ใช่ภาวะต่อไปที่พวกเราเผชิญหลังความตาย ยังมีภาวะอื่นๆ อีกมากมายที่เราจะต้องเผชิญและเรียนรู้ต่อยอดขึ้นไปอีกกว่าจะไปถึงภาวะของท่าน และท่านได้กล่าวถึงสภาพแวดล้อมในปัจจุบันของท่าน ซึ่งเปรียบได้กับสภาพแวดล้อมในอนาคตหลังความตายของพวกเรา ท่านกล่าวถึงการติดต่อสื่อสารระหว่างท่านกับพี่นักเขียนว่า เป็นเสมือนการพบกันครั้งทาง ไม่ใช่การพบปะที่ท่านมาสูมิตของเราหรือพี่นักเขียนไปเยือนมิตของท่าน เพราะพี่นักเขียนยังไม่มีความสามารถพอที่จะไปถึงมิตนั้นๆ ได้**

สารเหล่านี้ทำให้พี่นักเขียนคิดว่า บุคลิกภาพ อารมณ์ จินตนาการและความรู้สึกนึกคิดของท่านมีความเป็นจริงมากกว่าที่จะเรียกได้ว่าเป็นองค์ความรู้หรือตัวความรู้เฉยๆ ซึ่งในที่นี่ พี่นักเขียนอาจตีความหมายคำว่าองค์ความรู้ตื่นเกินไปได้ อย่างไรก็ตามพี่นักเขียนอยากจะให้พวกเราคิดให้ลึกๆ คำถามของคุณหลาน mindanaric เป็นคำถามที่ดีและน่าคิดมาก และเป็นสิ่งที่พี่นักเขียนและพวกเราทั้งหลายน่าจะต้องศึกษากันต่อไปอีก

พี่นักเขียนไม่เคยติดต่อสื่อสารหรือรับถ่ายทอดข้อมูลจากท่านอาจารย์อนาลัยมาก่อนในยามตื่น จนกระทั่งนำบันทึกความฝันมาถอดรหัส ก็เริ่มรู้สึกว้าวและติดต่อสื่อสารกับท่านได้ในภวังค์สมาธิ ซึ่งทำให้ตนเองพิมพ์สัมผัสได้ทั้งที่ไม่เคยพิมพ์มาก่อน และแป้นพิมพ์ก็ไม่มีตัวอักษรไทย จากนั้น เมื่อได้มาพบกับพวกเราในหอวิทยุ ก็รู้สึกว่าได้พัฒนาไปสู่อีกภาวะหนึ่งคือ รับถ่ายทอดข้อมูลมาตอบคำถามได้อย่างฉับพลันโดยไม่ได้เข้าภวังค์ลึกเท่าที่เคย เรียกได้ว่า การติดต่อสื่อสารที่เคยเป็นไปในระดับจิตใต้สำนึก ผุดขึ้นมาอยู่ในระดับจิตสำนึกนึกคิดเมื่อไรโดยเฉพาอย่างยิ่งแฉับแรกเมื่อตื่นนอน คำตอบจะมหาหมด ก่อนจะมาพบคำถามรายวัน และนอกจากนั้นบ่อยครั้งก็รู้ว่าคนที่เขียนมาเป็นใคร เหมือนรักและรู้จักกันมายาวนาน อาจไม่ใช่ชาติภพนี้

พวกเราบางคนถามว่า ทำไมนั่งสมาธิแล้วรู้สึกเหมือนมีครูบาอาจารย์มาแนะนำ และได้ยินคำนิยามทางศาสนา พี่นักเขียนขออธิบายว่า เหล่านี้เป็นขั้นตอนที่จิตวิญญาณของเราปรับคลื่นที่จะรับองค์ความรู้อันเป็นของกลางของสากลโลก เราไม่อาจรับได้แบบเปิดปูดตึบ เพราะองค์ความรู้นั้นหากกล่าวเป็นปริมาณหรือปริมาณ ก็ต้องบอกว่ามากมายล้นหลามเกินกว่าที่สมองของเราจะบรรจุได้ เปรียบได้กับว่าเราไม่อาจ download ข้อมูลความรู้จากทุก website หรือทุกห้องสมุดในโลกมาเก็บไว้ใน HD หรือสดีลัมพ์ข้อมูลของเราได้

เมื่อเราเริ่มฝึกปฏิบัติสมาธิ ภาวะจิตที่สงบลงทำให้สติสัมปชัญญะของเราเห็นธรรมชาติของจิตวิญญาณซึ่งใฝ่รู้ และแสวงหาความรู้อยู่ตลอดเวลาด้วยการเปลี่ยนวิธีการจดจ่อด้วยสติสัมปชัญญะไปสู่จุดหมายต่างๆ มากมาย อย่างที่เราไม่เคยติดตามรู้เห็นมาก่อน การได้ยินคำแปลกๆ ได้ยินชื่อ หรือรู้เห็นสิ่งที่อยู่นอกเหนือความรู้ในภาวะตามปกติ เปรียบได้กับการที่เรา browse ไปดู website ต่างๆ แห่งละนิดละหน่อย หรือ เข้าไปตามชั้นหนังสือในห้องสมุดสากลโลก ไปหยิบหนังสือเล่มโน้นบ้าง เล่มนี้บ้าง

บางคนเจาะจงใส่ keyword อย่างคุณหลาน mindanaric ก็ได้คำตอบจำเพาะเจาะจงมาจาก website จำเพาะ หรือชั้นหนังสือจำเพาะ บางคนไม่ได้เจาะจง ไม่ได้ใส่ keyword หรือใส่โดยไม่รู้ตัวด้วยความคิดที่ตนเองติดตามไม่ทัน ก็ได้คำหรือสาระบางอย่างที่ browse ผ่านไป เช่นได้คำว่า อสงขัย หรือ มโนมยิทธิ หรือ ได้ชื่อบุคคล รู้เห็นอาชีพของเขามา เป็นต้น

ความรู้สึกในขณะที่ทำสมาธิว่ามีครูบาอาจารย์ปกป้องหรือนำนั้น เป็นไปด้วยความเชื่อส่วนหนึ่ง และตัวรู้ส่วนหนึ่ง ความเชื่อสร้างภาพครูบาอาจารย์ขึ้นมาเป็นบุคคลตัวตนที่เรารู้จัก เพื่อช่วยให้การรับถ่ายทอดและสื่อสารเป็นไปได้ง่ายขึ้นกับตัวเราเอง และตัวรู้คือจิตวิญญาณ ซึ่งรู้ว่ามันได้รับการติดต่อสื่อสารและสนับสนุนจากต้นกำเนิดอยู่เสมอ แต่การสร้างภาพลักษณ์ของครูบาอาจารย์ก็ไม่ใช่สิ่งที่ไร้ความเป็นจริง เพราะท่านอาจารย์อนุาลัย ได้กล่าวไว้ว่า ธรรมชาติของจิตวิญญาณสร้างสรรพสิ่งทั้งหลายขึ้นจากความรู้สึกนึกคิด-ในทุกมิติ

คุณน้องผู้ทำสมาธิแล้วสัมผัสกับครูบาอาจารย์ได้ในภวังค์สมาธิที่ดี ในความฝันก็ดี และคุณหลาน mindanaric ที่รับคำตอบได้อย่างฉับพลันก็ดี หรือพี่น้องเขียนที่รับถ่ายทอดข้อมูลความรู้จากท่านอาจารย์อนุาลัยมาก็ดี ล้วนมีขั้นตอนในการติดต่อสื่อสาร รับถ่ายทอดข้อมูลความรู้ในทิศทางจำเพาะอันเป็นเอกลักษณ์ของตนเองทั้งสิ้น

ต่อคำถามที่ว่า **การฝึก (สมาธิ) คือต้องทำจิตให้ว่างอย่าไปคิดให้หนัก แต่เมื่อเราต้องการจะฝันเห็นอะไรเราต้องคิดให้หนักไหมคะ..??**

คำถามนี้เป็นคำถามที่พี่น้องเขียนตั้งคำถามตนเองมาหลายปีโดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาวะที่รู้สึกว่าคุณเองไม่พัฒนา เพราะนั่งเท่าไรก็ไม่รู้เห็นความว่างเปล่าที่คิดว่าจะเห็นสักที และก็เป็นคำถามที่มีผู้เขียนเข้ามาถามมากที่สุด

ก่อนอื่นพี่น้องเขียนต้องขออธิบายความหมายของคำว่าทำให้จิตว่างเสียก่อน เพราะเป็นกลไกที่ผู้ฝึกสมาธิที่รู้สึกว่าไม่ก้าวหน้ามักบอกว่า ทำไม่ได้ ทำอย่างไรจิตก็ไม่ว่าง และมักสรุปว่าตนเองขาดความสามารถขาดสติสัมปชัญญะที่คมชัดทำให้ไม่บรรลุผลสำเร็จ

ธรรมชาติของจิตวิญญาณใฝ่รู้และแสวงหาความรู้ตลอดเวลาทั้งยามตื่น ยามหลับ ยามฝัน เรียกได้ว่าจะตื่นหรือจะหลับจิตก็ไม่เคยว่าง คำว่าจิตว่าง สำหรับพี่น้องเขียนแล้ว ขออธิบายเป็นการส่วนตัว-จากประสบการณ์ส่วนตัวว่า เมื่อจะรับถ่ายทอดข้อมูลความรู้จากท่านอาจารย์อนุาลัย จะต้องทำให้จิตหรือสติสัมปชัญญะมีปริมาณหรือปริมาณมากกว่าปกติ เพราะภาวะตามปกติไม่พอเพียงที่จะบรรจุข้อมูลความรู้ หากสติสัมปชัญญะของเราเปรียบได้กับกล่องที่บรรจุความนึกคิดที่ผุดขึ้นมาทุกขณะจิต เหมือนกล่องที่มีข้าวโพดคั่วกำลัง pop ออกมาเมื่อเมล็ดหนึ่งๆ หรือหลายเมล็ด pop ขึ้นมา เมล็ดก่อนหน้านั้นที่ได้ pop แล้วบางเมล็ดก็ดับหายวับไป ดังนั้นกล่องนี้ไม่ว่าจะมีขนาดเล็กแค่ไหนมันก็พอใส่ไปเรื่อยๆ

แต่เมื่อจะรับข้อมูลความรู้ที่มากมายมหาศาลกว่านั้น และต้องการคงสภาวะข้อมูลความรู้ที่ได้ไม่ให้ดับหายวับไป พวกเราอาจตีความหมายว่า พี่น้องเขียนน่าจะต้องปรับสภาพสติสัมปชัญญะให้เหมือนกล่องเปล่าที่มีขนาดใหญ่กว่าเดิม จูได้มากกว่าเดิม **แต่ความหมายของจิตว่าง สำหรับพี่น้องเขียนแล้ว มันไม่ได้เป็นเช่นนั้นเลย**

ในภาวะที่พี่น้องเขียนมีเจตนาที่จะรับถ่ายทอดข้อมูล+ความเชื่อว่างกลับไปที่แหล่งความรู้หมวด **โนวา อนุาลัยได้เสมอ+ความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะรับมาถ่ายทอด** ทำให้พี่น้องเขียนแกะกล่องออก แผลออก กางออกหมดทุกทิศทาง เป็นกล่องเปิด ที่สามารถรับได้จากทุกทิศทาง เพราะข้อมูลความรู้จะมาในลักษณะที่ว่า

มาจากทุกทิศทางเป็นอนันต์ เหมือนเราอยู่ ณ ศูนย์กลางของใยแมลงมุม หรือกลางระบบเครือข่าย จะหันไปทิศไหน มันก็รับได้ ข้อมูลความรู้ที่ได้จึงจะเป็นภาพรวมที่สมบูรณ์ไม่มากก็น้อย ไม่ใช่ได้เพียงชิ้นส่วนที่เล็กพอที่จะหย่อนผ่านปากกล่องเข้าลงไปได้เท่านั้น

ดังนั้นในความหมายที่พจนานุกรมเขียน **ความว่างของจิต** น่าจะเรียกได้ว่าเป็นความรู้สึกที่ว่าเป็น **อนันต์** มากกว่า ไม่ใช่เล็กเท่าเดิมแล้วอะไรๆ ที่อยู่สนิทสัมพันธ์หยาบไปหมด มันยังคงมีอยู่ แต่เมื่อสนิทสัมพันธ์เปิดกว้างเหมือนกล่องที่คลี่ออกมาเป็นแผ่นแบนราบ สิ่งที่เคยอยู่เต็มกล่อง หรือความนึกคิดที่เคยมีอยู่มากมายในสนิทสัมพันธ์ก็กลายเป็นสิ่งจืดจาง เมื่อเปรียบเทียบกับความกว้างใหญ่เป็นอนันต์ของสนิทสัมพันธ์ที่เปิดออก

พจนานุกรมเคยอธิบายไว้ในขั้นตอนการฝึกฝน เพื่อไปให้ถึงภาวะดังกล่าวนี้ว่า อาจเปรียบเทียบได้กับภาวะที่อยู่ระหว่าง ฌาน 4 กับ ฌาน 5 ที่จับได้ว่าพอจะเปรียบเทียบได้นั้น เนื่องจากว่า ภาวะดังกล่าวนี้ ประสาทสัมผัสทั้งห้าดับลง แต่สนิทสัมพันธ์ยังคงมีความคมชัดอยู่และรับรู้ได้ด้วยประสาทสัมผัสภายใน มันเป็นภาวะที่หากว่าเราปล่อยไปโดยไม่ใช้สติคุม จะรู้สึกถึงการตั้ง ความแคว้งคว้าง การล่องลอย หรืออยู่ในห้วงแห่งความว่างเปล่าของสภาพแวดล้อม หรืออยู่ในห้วงอวกาศ ปราศจากน้ำหนัก ปราศจากวัตถุธาตุในสภาพแวดล้อม

แต่ถ้าคุมด้วยสติไม่ให้หลุดลอยไปกับความกว้างใหญ่ไพศาลของความว่างเปล่าของสภาพแวดล้อม ตัวผู้จะผุดขึ้นมา เหมือนการปักหลักหรือทอดสมอไว้ ณ ศูนย์กลางของใยแมลงมุม หรือระบบเครือข่าย สิ่งที่จดจ่อหรือสาระของข้อมูลความรู้ที่เราตั้งใจปรารถนาไว้จะหลั่งไหลเข้ามาเหมือนน้ำที่ไหลรินมาไม่ขาดสาย เต็มไปด้วยอารมณ์เมตตาและอารมณ์รักอย่างหาที่เปรียบไม่ได้

ในภาวะดังกล่าว จะรู้สึกได้ถึงครูบาอาจารย์ หรือตัวตนที่ปราศจากร่างกายเนื้อหนังที่เป็นผู้ให้ และเราคือผู้รับ

พจนานุกรมเชื่อและขออัยนะคะว่าเป็นความเชื่อส่วนบุคคลว่า หากปราศจากความเชื่อว่ามีตัวตนคือหากปราศจากความเชื่อที่ว่าท่านอาจารย์อนาลโยมีจริง-การรับถ่ายทอดจะเกิดขึ้นไม่ได้ เหมือนนักเรียนที่มองไม่เห็นครู ไม่รู้จักครู จะไปคว้าเอาหนังสือยากๆ ที่ยังไม่เคยร่ำเรียนมาอ่านเองรู้เองโดยไม่มีครูแนะนำ เชื่อว่าจะไม่ได้รับความรู้มากมายเท่าการมีครูที่รักและเมตตาถ่ายทอดให้เราโดยตรง

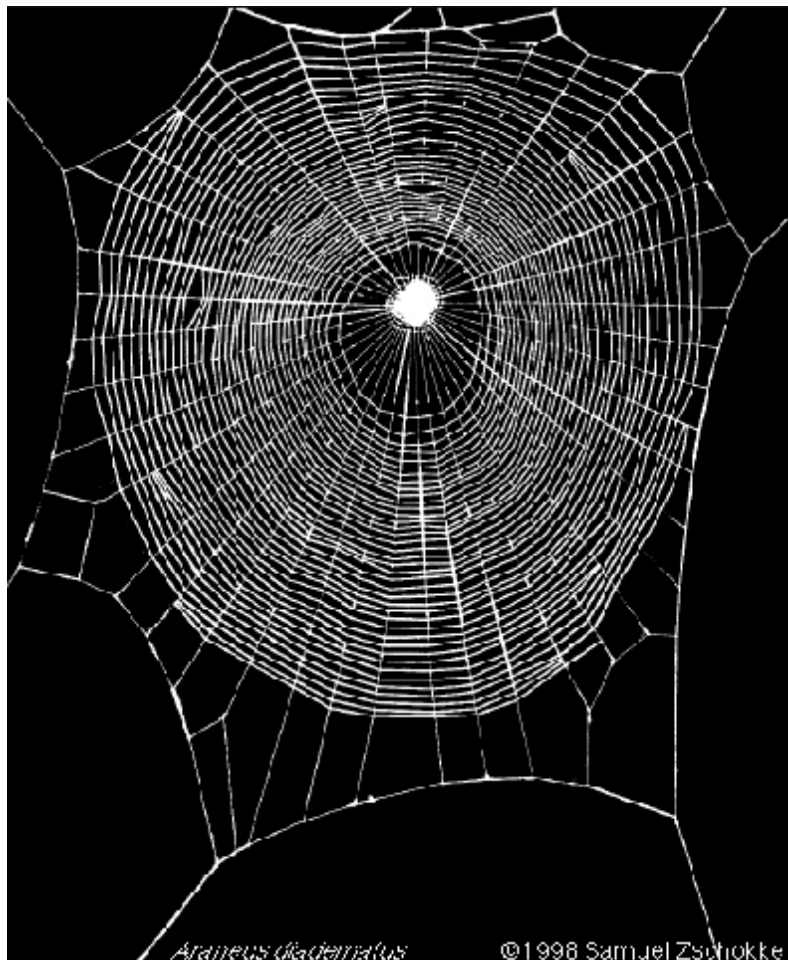
อารมณ์รักและเมตตาเป็นพลังขับเคลื่อนให้การถ่ายทอดข้อมูลความรู้ทั้งหลายจากท่านอาจารย์อนาลโยหลั่งไหลมาสู่ผู้อ่านผ่านหนังสือชุดนี้ ไม่ว่าประสบการณ์ในการรับถ่ายทอดข้อมูลความรู้ของเราแต่ละคนจะเป็นอย่างไร พจนานุกรมเชื่อว่าสาระสำคัญที่สุดอยู่ที่ข้อมูลความรู้จากหนังสือชุดนี้ ซึ่งคงจะเป็นสิ่งที่พิสูจน์ได้ด้วยตนเองทุกคน

พจนานุกรมปลื้มใจมากๆ เลยค่ะที่ได้รับคำอธิบายและความคิดเห็นจากคุณหลาน mindanaric ซึ่งมีอายุน้อยคร่าวลูกสาวคนเล็ก แต่เฉียบคมราวกับคุณยายทวด ยังรักเหมือนเดิมนะคะ... อัยาร้องให้...

คุณ mead : ขอบคุณพ่่านักเขียนมากครับ ผมว่าสาระตรงนี้มีค่าล่ำคัญและชัดเจนล่ำหรับผู้อ่านหนังสืออย่างมาครีบ ได้อ่านแล้วเห็นโครงสร้างความเป็นจริง ของระบบความรู้สากลที่หลังไหลเข้ามาจากมิติของจิตวิญญาณ เป็นที่สุด.. ซึ่งสามารถเข้าไป Download องค์ความรู้ส่วนที่เรารดจ่อ่นั้นๆ ได้ ตามปรารถนาที่สัมพันธ์กับบุคลิกของเรา โดยอาศัยช่องทางพิเศษที่เรารับรู้ผ่านประสาทสัมผัสภายในที่คมชัด คำว่าอาจารย์ผู้นำพาเราไปสู่ระบบเครือข่ายขององค์ความรู้สากล เราจะเรียกท่านว่าอะไรคงขึ้นอยู่กับบุคลิกที่เรารู้สึก-สัมผัสได้ส่วนตัว เหมือนสะพานที่เชื่อมโยงความรู้นั้นกลับมาให้เราเรียนรู้ ส่วนองค์ความรู้สากลที่ว่านั้นอาจไม่ต่างกับความหมายของคำว่า “พระเจ้า” ก็ได้ ฤกษ์มั๊ยครับ? เพราะมนุษย์ก็สร้างคำขึ้นมาเรียกขานให้จดจำได้ง่ายขึ้น (ท่านมีบุคลิกและสติสัมปชัญญะสูงส่งขององค์รวมความรู้สากล) ผมว่าเป็นเรื่องอธิบายยากที่สุดยงใจก็คงครอบคลุมไม่หมดแน่ๆ ไหนจะมีคำว่า “นิพพาน” ที่เป็นแหล่งรวมธรรมญาณอันบริสุทธิ์อีก ก็เป็นเรื่องเดียวกันแต่มีความหลายหลายมิติที่เราอธิบายไม่ได้หมด รู้แต่ว่าเรื่องเดียวกันครับ

เห็นภาพเส้นใยแมงมุมของพ่่านักเขียนขึ้นมาเลยครับ เหมือนตัวเราเป็นแมงมุมตัวเล็กๆ ที่อยู่ท่ามกลางความรู้หรือระบบเครือข่ายอันหลากหลายมิติ เลือกรเหยิบผลึกความรู้ที่สนใจ ซึ่งอาจเป็นแค่ส่วนเล็กๆ ส่วนหนึ่งที่เราเข้าถึง แต่มีคุณค่ามากมายมหาศาลในการพัฒนาขีดความสามารถของจิตวิญญาณของเราต่อๆ ไปครับ

คุณ mindanaric : ยอมรับเลยคะว่าหลังจากที่จุดคิดปัญหานี้ขึ้นมา เกิดอาการไม่ติดกับตัวเองทันที มันเหมือน... มีความรู้เหมือนเดิมก็จริงนะคะ แต่...มันไม่รู้สึกเหมือนเดิม เหมือนครั้งแรกที่ได้อ่าน ได้ฟังข้อมูลทำอนาลัย มันเหมือนมีบางสิ่งบางอย่างหายไป ทั้งๆ ที่สติและปัญญาก็ยังคงอยู่ หากแต่เหมือนเกิดพลังในแง่ลบเกิดขึ้นมาแทน และไม่รู้สึกอึดเอิบหรือปิติอีกต่อไป ตอนถามคำถาม หนูอาจใช้คำผิดไปบางคำ เพราะบางคำอาจสรรหามาบรรยายเป็นสัญลักษณ์ที่พวกเราสื่อสารกันได้ยาก... แต่มันเป็นความคิดก้าวกระโดดอย่างบ้าคลั่งของหนูเองที่เกือบจะทำร้ายตัวเองเสียแล้ว หนูเข้าใจความหมายของคุณน้ำคะ แต่มันก็ยังไม่ถึงเวลาและความพร้อมในตัวหนูที่จะพูดเรื่องนี้ เพราะนอกจากตัวเองยังอ่อนด้อยประสบการณ์แล้วอาจตายเพราะความเย่อหยิ่งทะนงตนของตัวเองได้ เหมือนที่ท่านอนาลัยได้เตือนว่าจงอย่าปฏิบัติข้ามขั้นไปจากที่ท่านให้ไว้เป็นอันขาด... ตอนที่หนูอ่านคำตอบของคุณน้ำนั้น มันเหมือนมีความรัก ความเมตตา มันพุ่งออกมา (หรือออกมาจากจิตวิญญาณหนูก็ไม่ทราบแน่) เป็นล้นพ้น อ่านไปน้ำตาก็คลอไปเป็นอาการปิติอย่างเห็นได้ชัด ซึ่งตอนที่ยังไม่ได้คำตอบจากคุณน้ำก็กระวนกระวายใจ คิดเรื่องไม่ได้ไปต่างๆ นานา ทั้งๆ ที่ก็บอกตัวเองอยู่เสมอว่าจงคิดดี คิดบวก แต่มันก็ไม่ได้ช่วยอะไรเลย เข้าใจแล้วคะตอนนี้ว่าสิ่งที่ขาดหายไปนั่นคือความรักความเมตตาเหมือนที่คุณน้ำบอกจริงๆ และตัวหนูเองตอนนี้ก็ยังไม่มีความสามารถพอ หรือยังไม่ถึงที่จะตอบปัญหาใดๆ เกี่ยวกับตัวท่านอนาลัยได้ (คือตัวหนูนั้นยังไม่ถึงพร้อมจริงๆ) ที่จะรับรู้เกี่ยวกับความจริงของธรรมชาติทั้งหมด การข้ามขั้นหรือก้าวกระโดด เป็นสิ่งที่ร้ายแรงเพียงแต่จะจุดตัวเองให้โง่เขลาลงเรื่อยๆ ดีใจมากๆ ตอนนี้ไม่รู้สึกแยแล้วคะ ตอนนั้นถึงจะบอกว่าเชื่อและศรัทธาในความรู้ของท่านอนาลัยแต่มันก็เหมือนมีบางสิ่งบางอย่างขาดหายไปจริงๆ ซึ่งพออ่านคำตอบของคุณน้ำแล้ว ทำให้ตัวเองทราบว่ไอ้สิ่งที่ขาดมันหายไปคือ “ความรัก ความเมตตา” เหมือนที่คุณน้ำสัมผัสจากท่านอนาลัย เพราะฉะนั้นหนูเข้าใจแล้วคะว่ามันยังไม่ถึงเวลาที่จะก้าวกระโดด เราต้องเดินไปตามขั้นตามตอนด้วยความเข้าใจที่แท้จริง (คือปฏิบัติได้ด้วย) มิใช่อยู่แค่การรู้เห็นเพียงอย่างเดียว.... คงต้องฝึกอีกเยอะ ฝึกให้มากๆ

แล้วก็เข้าใจถึงคำว่า **“เราจะรู้ได้ไม่ยากกว่าอะไรคือความเชื่อที่ผิด**

ความเชื่อที่ผิด มักก่อให้เกิดอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิดและจินตนาการในแง่ลบเสมอ ความเชื่อที่ถูกหรือความรู้ มักก่อให้เกิดอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิดและจินตนาการในแง่บวกเสมอ”

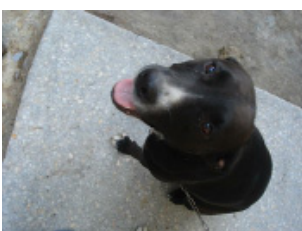

หะๆ เพราะประสพว่าเมื่อไหร่โง่ง =.=~

ตอบได้อย่างใจนี้ก็จริงๆ เลยยย >< เฮ้อออ หมดข้อสงสัย และยังคงฝึกฝนต่อไปๆ เป็นกำลังใจให้หนูด้วยนะคะ รักคุณน้ำเสมอเหมือนกัน ~ kiss

เห็นคุณน้ำพูดถึงน้องหมาแล้วสงสารจังเลยคะ ไม่เปรยรายนะคะ เดี่ยวจะส่งรูปน้องหมากับเบบี๋มาให้ดูบ่อยๆ เลย อ้อ ที่บ้านหนูก็เลี้ยงคะ สีสัว น้าหมั่นไล่ น้าเตะทุกตัวเลย หุหุๆ และก็เจ้าเหมียวอีกสองตัว ฉลาดแสนรู้สุดๆ เลยคะ (กวนบาทาอีกด้วย)~

น้องหมา น้องเหมียวของทุกคนน่ารักจังเลยยย ดูไปก็อดยิ้มไปด้วยไม่ได้ หมั่นเขี้ยวแทนๆ อดไม่ได้ต้องเอามาลงกะเขาบ้างและออิ....

Nova Analai : คุณหลาน mindanaric วันนี้กลับมาเป็นดอกไม้บานอีกครั้ง อย่ารู้สึกไม่ดีกับตนเองนะคะ เมื่อใดเรามีคำถามค้างคาใจ แล้วเรากล้าถาม แม้จะคิดว่าคำถามนี้ไม่ยกกะมีใครถาม เราต้องรู้จักให้เครดิตตนเองเหมือนกัน เพราะไม่ว่าคำตอบจะเป็นอย่างไร อย่างน้อยมันก็เป็นสาระที่ทำให้ความรู้ของเราแตกแขนงออกไปเสมอ

พี่นักเขียนมาเรียนต่อปริญญาโทที่อเมริกาเป็นครั้งแรกเมื่อ 27 ปีก่อนนั้น ตอนคุณหลานยังไม่เกิด แล้วพบ Professor ท่านหนึ่งชื่อต้นว่า Victor ท่านเป็นคนดูจนขึ้นชื่อ ชอบใส่ suit ผูกผ้าพันคอสีสดแทน neck tie แบบฝรั่งเศสเสมอ ท่านเป็นลูกศิษย์ของสถาปนิกระดับโลกคือ Frank Lloyd Wright หน้าตาขี้มยาก ไว้หนวด ตาโต มองใครไม่เคยกระพริบตา เสียงแหบๆ ไม่ดังแต่มีอำนาจ พูดน้อย ต่อยเจ็บ แต่อารมณ์ขันเหลือรับ เวลาท่านตลกขึ้นมา ใครไม่ทันก็อาจร้องไห้ได้ง่ายๆ เพราะนึกว่าโดนด่า พี่นักเขียนได้รับการตักเตือนจากรุ่นพี่คนไทยที่มาเรียนก่อนหน้าเราว่า อย่าได้ลงเรียนวิชานี้เด็ดขาด ท่านเกลียดนักเรียนไทย แถมท่านให้ทุกคนบอกชื่อทุกครั้ง ที่ลุกขึ้นถาม-ตอบ แล้วก็จำเก่งเสียด้วย ฉะนั้นใครตอบอะไรไม่ได้ละก็ ท่านจะจำไว้ให้ F แน่นนอน

พี่นักเขียนไปลงเรียนวิชาที่ท่านสอนเพราะเป็นวิชาที่อยากเรียนมากๆ ท่านสอนออกแบบ furniture และเครื่องเรือนทุกชนิดซึ่งต้องพับเก็บได้ ไม่ว่าจะมียุขนาดใหญ่เพียงใดก็ต้องขนย้ายได้ เรียกว่า Nomadic Furniture ตั้งแต่ นาฬิกาไปจนถึง sofa หรือชุดโต๊ะอาหารทั้งชุด แล้วยังมี workshop พร้อมวัสดุและอุปกรณ์ทุกชนิด ทั้งไม้ หนัง ผ้าบุสวยๆ ฟองน้ำ กระจก ฯลฯ ให้เราสร้างผลงานออกมาจริงๆ ด้วย เสร็จแล้วยกกลับบ้านได้โดยไม่ต้องเสียเงินเพิ่มจากค่าหน่วยกิตเลย และใครจะทำชิ้นในหนึ่งเทอมก็ได้ เราเป็นนักเรียนก็อยากได้ furniture สวยๆ ใส่ apartment แต่ไม่มีตังค์ซื้อแพงๆ ก็เลยอยากลงเรียนด้วยประการฉะนี้โดยไม่ฟังเสียงทัดทานของรุ่นพี่

วันหนึ่งก่อน class เลิก มีนักเรียนยกมือถามปัญหาจุกจิกเสมือนไม่ตั้งใจฟังเวลาท่าน lecture ท่านจึงกล่าวขึ้นว่า “ชั้นเป็นคนประหลาดอย่างหนึ่งนะ คือชั้นจำชื่อคนโง่ไม่ค่อยได้” ว่าแล้วท่านก็หันหน้ามาทางพี่นักเขียน ซึ่งเป็นนักเรียนหัวดำอยู่คนเดียวในห้องเรียน แถมนั่งหน้าเสียวเพราะอยากฟังชัดๆ ท่านรู้จักชื่อเราดี เคยเรียกหลายครั้งแล้ว แต่แทนที่จะเรียกชื่อพี่ ท่านกลับถามว่า “เห็นด้วยไม Laura?” น้านักเขียนรู้ว่าท่านตลกก็เลยตอบกลับไปว่า “เห็นด้วยค่ะ David” นักเรียนในห้องเลยหัวเราะตบโต๊ะกันใหญ่

พอ class เลิก Prof. ก็ให้คนมาตามไปหาที่ office พี่นักเขียนนึกว่าตายแน่แล้วเรา แต่ก็ทำใจดีสู้เสือ เชื่อว่าครูบาอาจารย์เขาไม่โกรธลูกศิษย์ง่ายๆ หรือก เพราะตอนนั้นท่านก็หัวเราะไปกับนักเรียนด้วย เพื่อนในห้องยังให้พรเราบอกว่า วันนี้ทำให้ Victor หัวเราะให้เขาเห็นกันเป็นครั้งแรก

ปรากฏว่าท่าน offer ให้พี่นักเขียนเป็น Teaching Assistant (TA) คือผู้ช่วยสอน โดยจะให้ไปช่วยสอน class ปริญญาตรีที่มีนักเรียนกว่า 200 คน ตามปกติแล้ว Professor ท่านอื่นๆ จะใช้วิธีประกาศติด board รับจ้าง TA แล้วนักศึกษาปริญญาโทเขาก็ไปสมัครงานกันโดยมีเงินเดือนให้ แต่สำหรับ Victor ท่านใช้วิธีเลือกรายตัว แล้วไม่มีเงินเดือน เพราะทางมหาลัยถือว่าท่านเป็นบุคคลมีชื่อเสียง เป็น Professor ที่ได้เงินเดือนสูงที่สุด ดังนั้นใครๆ ที่ได้รับเลือกเป็น TA ให้ท่าน ถือว่าเป็นเกียรติประวัติ ทำให้มีโอกาสหางานได้ง่ายในอนาคต นักศึกษาปริญญาโทผู้ชายชาวอเมริกันอีก 4 คนถูกเลือก รวมพี่นักเขียนเป็น 5 คน Victor จะแบ่ง class 200 คนออกเป็นห้องย่อยๆ 5 ห้อง พวกนักศึกษาผู้ชายตื่นตื่นกันมากเพราะใครๆ เขาอยากได้มีโอกาสเป็น TA ให้ท่าน พี่นักเขียนกลับไม่กล้ารับงานเพราะคิดว่า เราเป็นคนต่างชาติ ภาษาอังกฤษเราไม่ได้ดีพอ นักเรียนอเมริกันมีอีกตั้งมากมาย ทำไมท่านมาเลือกเรา เมื่อไม่ตอบรับงานทันที ท่านก็เอามือปิดหู แล้วปิดตา แล้วปิดปาก แล้วถามว่า “อยากเป็นตัวไหน?” ด้วยความไม่ไหว้วานท่านเปรียบเรากับลิงสามตัว ก็เลยตอบรับงานทันที

ไปสอนหนังสือวันแรก ท่านให้ทุกคนไปก่อน class เริ่ม 15 นาที ล้วงว่าต้องแต่งตัวให้สมกับเป็นครู และบอกว่า **“There’s no second chance for first impression.”** คือไม่มีโอกาสที่สองที่จะสร้างความประทับใจ และห้ามพวกผู้ชายขอเบอร์โทรศัพท์ date นักศึกษาสาว พวกผู้ชายโผล่มาผูก tie กันหมดทุกคน แถมบางคนใส่ suit อีกต่างหาก พี่นักเขียนเป็นผู้หญิงอยู่คนเดียว ทำได้อย่างมากก็แค่แต่งเสื้อกางเกงเรียบร้อยธรรมดาๆ ไม่มีชุดพิเศษอะไร ระหว่างที่คอยนักเรียนก็นั่งกระสับกระส่าย รู้สึกว่าแก้อ้ำมันเย็นๆ เกินเหตุ ท่านหันมาถามว่า “เป็นอะไร?” เราก็ตอบว่า “แก้อ้ำมันนั่งไม่สบาย” ท่านก็ว่า “แก้อ้ำมันสบายดี คนนั่งต่างหากที่ไม่สบาย”

พี่นักเขียนได้มีโอกาสสอนหนังสือเป็นครั้งแรกหลังจากมาเมืองไทยได้เพียงสองเดือน ประสบการณ์การสอนหนังสือครั้งนั้น นอกจากจะเป็นไปอย่างราบรื่นจนจบปีการศึกษา และได้ความรู้และประสบการณ์มากมายแล้ว ยังผลให้ได้งานสอนหนังสือและมีเงินเดือนใช้ต่อไปอีกเรื่อยๆ จนเรียนจบและได้งานดีๆ หลังจากนั้นไปอีก พี่นักเขียนย้ายไป-มา ระหว่างเมืองไทยกับอเมริกาหลายรอบ แต่พี่นักเขียนก็ไม่เคยเลิกติดต่อกับ Victor ได้มีโอกาสติดต่อให้ท่านไป lecture และไปเที่ยวทางเมืองไทยด้วย

พี่นักเขียนกลายเป็นทั้งลูกสาวและเพื่อนสนิทของ Victor เราทานอาหารกลางวันและไป pub เพื่อไปสนทนาและดื่ม wine กันสัปดาห์ละครั้ง เป็นเวลายาวนานหลายปี ท่านสอนให้ดื่ม wine ชนิดต่างๆ พาไปทานอาหารนานาชาติ รักทั้งพี่นักเขียนและสามีของพี่นักเขียน พอพี่นักเขียนมีลูก ท่านก็เป็นคนแรกที่เอาของขวัญมาให้ เป็นชุดหมีสีขาว มีหัวใจแดงดวงเล็กๆ เต็มไปหมด ท่านจะโทรมาหาและระบายความทุกข์ส่วนตัวให้ฟังเสมอๆ จนกระทั่งท่านตายจากไป คำสอนของท่านที่จารึกอยู่ในหัวใจพี่นักเขียนมาตราบนานทุกวันนี้คือ **“You never learn less.”** ซึ่งท่านหมายถึงว่า ไม่ว่าเราจะทำอะไร แม้ว่าสิ่งที่ทำนั้นจะให้ผลดีหรือไม่ก็ตาม สิ่งที่ย่อมได้เสมอคือ **ความรู้**

คุณ penpilai : สวัสดิ์ค่ะพี่นักเขียนและสมาชิกทุกท่าน เนื่องจากตัวดิฉันเองเพิ่งสมัครเข้าเป็นสมาชิก แต่ติดตามกระทู้นี้มาตั้งแต่ต้นและได้อ่านหนังสือของพี่นักเขียนแล้ว 4 เล่ม ต้องขอบคุนพี่นักเขียนมากที่ได้ตอบคำถามต่างๆ ทำให้ความเชื่อทั้งหลายได้เปลี่ยนเป็นความรู้

ขอรบกวนพี่นักเขียนว่า การรวมตัวใหม่ของความเชื่อใหม่ๆ มักทำให้ร่างกายตกอยู่ในความตึงเครียด และเปลี่ยนความเชื่อเป็นความรู้ ทำไมจึงเป็นอย่างนั้น จากอิสระแห่งความปรารถนา (เพราะตอนนี้ง่ายของดิฉันรู้สึกมันตึงๆ ไปหมด โดยเฉพาะบริเวณหัวไหล่)

Nova Analai : การเปลี่ยนความเชื่อ กับ ความตึงเครียด

ยินดีต้อนรับน้องใหม่ค่ะ

ตามที่ท่านอาจารย์อนาลัยกล่าวไว้ว่า การรวมตัวใหม่ของความเชื่อมักทำให้ร่างกายตกอยู่ในความตึงเครียด นั่นเป็นสิ่งที่เป็นไปได้เสมอๆ สำหรับเราทุกคนค่ะ เพราะตามธรรมชาตินั้น **เรารู้สึกปลอดภัยกับสิ่งที่เราค้นเคย-พบเห็นหรือเผชิญเป็นกิจวัตรประจำวัน ไม่ว่าสิ่งนั้นจะดีหรือไม่ดี ให้ประโยชน์หรือให้โทษก็ตาม เพราะมันทำให้เรารู้สึกปลอดภัยและรู้สึกเสมือนว่ายังถึงอนาคตได้เนื่องจากมันเป็นกิจวัตรที่เคยชิน**

เมื่อใดที่เราเผชิญกับความเปลี่ยนแปลงบางอย่าง เรามักจะเกิดความเครียด ตัวอย่างง่ายๆ หากเราเคยเดินทางจากบ้านไปทำงานด้วยการเดินทางบนถนนสายเดิมๆ ทุกวัน ไม่ว่าเราจะนั่งรถประจำทางหรือขับรถเอง หากการเดินทางตามเส้นทางเดิมนั้นเป็นไปยาวนานแรมเดือนแรมปี เราแทบจะไม่ต้องใส่ใจว่าเราไปถึงที่ทำงานได้อย่างไร มันก็ไปถึงได้ทุกวัน แต่หากวันใดวันหนึ่งเกิดมีการขุดซ่อมถนน หรืออุบัติเหตุที่บังคับให้เส้นทางการจราจรเปลี่ยนแปลงไป เราจะเกิดความตึงเครียดขึ้นมาทันทีไม่มากก็น้อย เราอาจไม่แน่ใจว่าจะไปถึงที่ทำงานได้ตามเวลาเดิมหรือไม่ จะเผชิญกับอุปสรรคอะไรบ้าง เช่นจะพบกับ one way หรือหลงทางหรือเปล่า ฯลฯ **ความกังวลหรือตึงเครียดเกิดจากการเปลี่ยนแปลงที่ทำให้เราคิดว่า เราไม่สามารถหยั่งรู้อนาคตได้อย่างเคย**

การเปลี่ยนความเชื่อคล้ายคลึงกับการเปลี่ยนเส้นทางที่พนักเขียนยกตัวอย่างมานี้ แต่การเปลี่ยนความเชื่อเป็นความรู้มักทำให้เราพบแสงสว่างเมื่อเราไปถึงจุดหมายปลายทาง ตามตัวอย่างเดิมนี้นี้ การเปลี่ยนเส้นทางอาจทำให้เราพบว่า เราไปถึงที่ทำงานได้เร็วขึ้นกว่าเดิม เพราะเส้นทางใหม่ติดไฟแดงน้อยกว่า เป็นต้น

หากเราพยายามแก้ไขความรู้สึกนึกคิดบางอย่าง เช่น แก้ไขความคิดในแง่ลบที่เราเคยมีต่อเพื่อนร่วมงาน ซึ่งเราตระหนักว่ามันเป็นเพียงความเชื่อผิดๆ เราอยากจะมีเขาในแง่ดี และอยากมีสัมพันธภาพที่ดีกว่านี้ เราอาจเผชิญกับความล้มเหลวสงสัย ไม่แน่ใจ รู้สึกขาดความปลอดภัย และแม้แต่รู้สึกว่าเสียเปรียบ

ความรู้สึกที่เปลี่ยนไปเหล่านี้มักก่อให้เกิดความตึงเครียดในลักษณะเดียวกัน ทำให้เราวางร่างกายอยู่ในอิริยาบถที่ขาดความผ่อนคลาย เกิดอาการตึง ปวดเมื่อย

ให้หามุมสงบนั่งสมาธิสัก 5-10 นาที หลับตาลง ผ่อนคลายกล้ามเนื้อทุกส่วนจากเท้าขึ้นมาจนจรดศีรษะ แล้วถามตนเองว่า เรานึกคิดสิ่งใดที่เป็นต้นเหตุของความตึงเครียดทางกาย เหล่านี้ เราอาจเห็นภาพผุดแว็บขึ้นมา ทำให้เรารู้สาเหตุที่แท้จริง

แม้จะไม่เห็นภาพ แต่การพยายามเปลี่ยนความเชื่อที่ผิดเป็นความเชื่อที่ถูกต้องหรือความรู้ไม่เคยส่งผลในแง่ลบให้ใคร

เราจะรู้ได้ไม่ยากกว่าอะไรคือความเชื่อที่ผิด

ความเชื่อที่ผิด มักก่อให้เกิดอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิดและจินตนาการในแง่ลบเสมอ

ความเชื่อที่ถูกต้องหรือความรู้ มักก่อให้เกิดอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิดและจินตนาการในแง่บวกเสมอ

ท่านอาจารย์อนาลัยกล่าวไว้เสมอๆ ว่า

ความเชื่อของเธอสร้างโลกแห่งความเป็นจริงของเธอ

ความเชื่อของเธอก่อร่างสร้างชีวิตและภาวะทั้งหมด

ความหมายของคำกล่าวของท่าน ครอบคลุมถึงความเป็นจริงที่ว่า **ประสบการณ์เลวร้ายทั้งหลายในชีวิตของเรา ไม่ว่าจะเป็นสัมพันธภาพ การเงิน สุขภาพ ฯลฯ ล้วนเกิดจากความเชื่อในแง่ลบของเราก่อนทั้งสิ้น- ไม่ใช่ในทางกลับกัน**

แต่เราก็จะติดตามอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิดและจินตนาการอันเป็นจุดแรกเริ่มของการก่อให้เกิดปัญหานั้นๆ ไม่ทัน ทำให้เราเผชิญกับปัญหาและไม่ทราบว่ามันมาจากไหน จากนั้นเราจึงพบว่าเรามีอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิดและจินตนาการเกี่ยวพันกับปัญหาต่อไป หรือสนับสนุนปัญหานั้นๆ ซึ่งทำให้เราคิดไปว่าปัญหาเป็นเหตุที่ทำให้เกิดอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิดและจินตนาการเหล่านั้นตามมาทีหลัง

ความตึงเครียดทั้งหลายเป็นไปก็เพราะความเชื่อในแง่ลบเสมอ ซึ่งอาจเป็นความเชื่อเดิมที่พยายามต่อสู้กับความเชื่อใหม่ ให้ใช้วิธีขังใจดูค่ะว่า ความเชื่อใดทำให้เรามีอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิดและจินตนาการในแง่บวก **รู้สึกดี นั่นแหละคือความเชื่อในทางที่ถูก แม้ว่ามันอาจจะยังไม่ใช่ความรู้เสียทีเดียว แต่ก็เป็ความเชื่อใหม่ที่จะปรับเปลี่ยนไปสู่ความรู้ได้ในที่สุดคะ**

คุณแก้วทิพย์ : เมื่อวานนี้ไปนั่งฟังเทศน์ธรรมะจากหลวงปู่องค์หนึ่งซึ่งท่านเป็นที่เคารพของลูกศิษย์ลูกหามากมาย หลายจังหวัด ท่านมาจากจังหวัดแถบอีสานเพื่อเยี่ยมโปรดลูกศิษย์หญิงคนหนึ่งซึ่งป่วยด้วยมะเร็งที่ทรวงอก ตอนเย็นเมื่อกลับถึงที่พัก ท่านได้หยิบยกเรื่องนี้ขึ้นมาปรารภธรรมะกับบรรดาเหล่าศิษย์ของท่านว่า เวลาเจ็บป่วยอย่าให้ใจกลัว ถึงจะตายก็ให้มันรู้ไป ให้เอาจิตปล่อยวาง (คำนี้แก้วเข้าใจว่าท่านหมายถึงไม่ให้เอาจิตไปจดจ่อกับอาการป่วย) ไม่ต้องเอาใจไปสนใจกับความเจ็บป่วย แล้วสุดท้ายก็จะชนะ (หายป่วย) ไปได้เอง หลวงปู่ท่านอายุ 86 ปีแล้ว แข็งแรงมาก ไปไหนมาไหนได้สบาย แก้วฟังแล้วทั้งมาก เพราะคำสอนแนะนำเป็นไปในทิศทางเดียวกับของท่านอาจารย์อานาลัย (อีกทั้งตัวแก้วเอง หายป่วยหายเจ็บหลายครั้งหลายครา ก็โดยวิธีการนี้แหละ) ท่านยังหันมาทางแก้วถามอีกว่าเข้าใจไหม ไม่ต้องไปหาหมอหรอก มาถึงตอนนี้หลายคนในที่นั้น (ยกเว้นแก้ว) ยังลังเลอยู่ บางคนเรียนถามท่านว่า เอาจิตปล่อยวาง แต่ก็ยังกินยาที่หมอให้ใช้ใหม่เจ้าคะ ท่านตอบว่า ไม่ต้อง ขอเล่าว่าเมื่อสามเดือนก่อน หลวงปู่ได้รับนิมนต์ไปเยี่ยมผู้ป่วยผ่าตัดสมองคนหนึ่ง ซึ่งผ่านการผ่าตัด 3-4 ครั้ง เพราะสมองบวมมีน้ำคั่ง จนครั้งสุดท้ายนอนไร้สติบนเตียงไอซียูตลอดเวลา แพทย์ผู้รักษาหมดหนทางช่วย บอกญาติว่าให้เตรียมใจไว้คงจะไม่ฟื้นชีวิตภายในวันสองวัน หลังจากหลวงปู่ไปเยี่ยม ท่านเล่าให้ลูกศิษย์เฝ้าซัดรวมทั้งแก้วด้วยว่าคืนนั้นท่านได้นั่งสมาธิ คุยกับจิตวิญญาณของเขา ถามเขาว่าอยากตายหรืออยากอยู่ต่อ จิตวิญญาณของผู้ป่วยตอบท่านว่าอยากมีชีวิตอยู่ต่อ ยังไม่อยากตาย ท่านบอกว่า ถ้างั้นท่านจะช่วย นับตั้งแต่นั้นมา อาการของผู้ป่วยก็ค่อยๆ พลิกฟื้นคืนสติอาการดีขึ้นเรื่อยๆ ภายในหนึ่งเดือน เธอ (วัยรุ่นหญิงอายุราว 20 ปี) ก็หายเกือบเป็นปกติ ออกจากโรงพยาบาลได้ แก้วพบเธอวันที่เธอมากกราบลาหลวงปู่กลับบ้านต่างจังหวัดภาคใต้เมื่อราวเดือนเศษๆ ที่ผ่านมา เธอแข็งแรง หน้าตาปกติ ยิ้มแย้ม ไม่บ่งว่าผ่านความเจ็บป่วยขนาดหนัก

ในความเข้าใจของแก้ว การช่วยของท่าน คือ ท่านได้ไปทำให้จิตวิญญาณของเขา**เปลี่ยนความเชื่อ**เสียใหม่ คือเกิดความเชื่อว่าจะต้องหายใช้ใหม่คะพี่นักเขียน แก้วพอจะมีความรู้ทางการแพทย์อยู่บ้าง หากเอาตามความคิดและวิทยาการแพทย์ที่มีและใช้ขณะนี้ ก็คงไม่เห็นทางรอดชีวิตของผู้ป่วยรายนี้เช่นเดียวกับที่ญาติของเขา รับทราบจากแพทย์เจ้าของไข้

Nova Analai : ความเชื่อกับการรักษาโรค

จากเรื่องราวที่คุณน้องแก้วทิพย์เล่ามา พี่นิกเขียนเห็นด้วยกับคุณน้องว่าพระรูปนี้ท่านมีความรู้ตามธรรมชาติจริงๆ ทำให้ท่านเองมีสุขภาพแข็งแรงสมบูรณ์ ความเชื่อมั่นและเชื่อถือในธรรมชาติอย่างสูงของท่านตามธรรมชาติ ทำให้ท่านบอกกับลูกศิษย์ลูกหาว่าให้เลิกยา เลิกหมอ

ท่านอาจารย์อนาลัยได้กล่าวถึงความซับซ้อนของภาวะจิตอันเป็นสาเหตุให้เกิดโรค และการเปลี่ยนความเชื่อ ซึ่งเป็นหนทางที่จะทำให้ร่างกายสามารถรักษาโรคและซ่อมแซมตนเองได้อย่างเป็นธรรมชาติ ไว้ในหนังสือ **จิตวิญญาณประสานกาย**

แต่ท่านก็ไม่ได้สนับสนุนให้ผู้ป่วยที่ฟังหมอ ฟังยามาเป็นเวลายาวนาน เลิกฟังหมอ เลิกรับประทานยาอย่างฉับพลัน เพราะ**ความเชื่อของคนเราไม่อาจเปลี่ยนกันได้อย่างฉับพลัน ยกเว้นในบางคนและในบางกรณีเท่านั้น** ซึ่งมักก่อให้เกิดปรากฏการณ์ที่ผู้ป่วยหายจากโรคได้อย่างฉับพลันเช่นกัน แต่ในกรณีที่ผู้ป่วยยังเปลี่ยนความเชื่อไม่ได้ทันที ยิ่งกลัวที่จะเชื่อถือในธรรมชาติ และก็หวังว่าจะเป็นไปได้ ท่านอาจารย์อนาลัยได้แนะนำให้ทำอย่างค่อยเป็นค่อยไปด้วยการให้ผู้ป่วยสำรวจความเชื่อของตนเอง และหัดเปลี่ยนความเชื่อทีละนิด ซึ่งจะช่วยให้ร่างกายซ่อมแซมตนเองได้เร็วขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ ยาที่เคยใช้ก็จะใช้น้อยลง เพราะร่างกายจะนำยานั้นๆ ไปรักษาอย่างได้ผลมากกว่าเดิม ท่านกล่าวว่า ก่อนที่ความเชื่อใหม่จะเข้าแทนที่ความเชื่อเก่า อาจใช้เวลายาวนานหากผู้ป่วยอยู่กับความเชื่อที่ฝังรากลึกมานาน และผู้ป่วยเหล่านั้นยังคงจะควรอยู่ใกล้แพทย์หรือเครื่องช่วยชีวิตต่อไปก่อน หากการเปลี่ยนแปลงยังเป็นไปไม่ได้ทันท่วงที เขาก็ยังมีเครื่องช่วยชีวิตอยู่ใกล้

ผู้ที่ทำหน้าที่รักษาผู้ป่วยด้วยวิธีการทางจิต ทำได้ด้วยการ**โน้มน้าวให้ผู้ป่วยเปลี่ยนความเชื่อ** เช่นเดียวกับที่พระคุณเจ้ารูปนี้ไปคุยกับคุณหนูผู้ป่วยด้วยจิตวิญญาณต่อจิตวิญญาณโดยตรง **ไม่มีผู้ใดสามารถเปลี่ยนความเชื่อให้ใครได้ นอกจากบุคคลนั้นๆ จะเปลี่ยนความเชื่อของตนเอง ผู้อื่นจะทำได้มากที่สุดก็คือโน้มน้าวให้คล้อยตามจนในที่สุดบุคคลนั้นๆ ก็เปลี่ยนความเชื่อได้ด้วยตนเอง**

ผู้ที่ทำหน้าที่รักษาผู้ป่วยด้วยวิธีการทางจิต มักทำให้ผู้ป่วยที่รักษาด้วยการแพทย์อื่นๆ ไม่ได้ผล-หายจากโรคได้ เพราะเขาทำให้ผู้ป่วย**มีความหวังที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไป** ความหวังในผู้ป่วย อาจเป็นสิ่งที่ผู้ป่วยไม่เคยมี เพราะแพทย์สมัยใหม่มักใช้การวินิจฉัยโรคของเราแล้วบอกกับผู้ป่วยว่า เขาเป็นโรคที่ไม่มีทางรักษา อาการของเขาอยู่ในขั้นหมดหวัง หรือ เขามีเวลาจำกัดที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไปได้เพียงแค่วันละสิ้น

ความแตกต่างของแพทย์ กับผู้ที่ทำหน้าที่รักษาผู้ป่วยด้วยวิธีการทางจิตหรือพระคุณเจ้ารูปนี้ คือ **การเหนี่ยวนำให้ผู้ป่วยมีความมุ่งมั่นที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไป ซึ่งเป็นปัจจัยที่กระตุ้นให้ร่างกายของผู้ป่วยเกิดการซ่อมแซมตนเองได้โดยปราศจากการขัดขวาง**

คุณ mead : กฎแห่งการดึงดูดของจักรวาล

เรื่องนี้ขอนำมาเชื่อมกับอีกเล่มหนึ่ง ของ Esther & Jerry Hicks ลีอกับบุคลิกภาพหลากหลายมิติ ชื่อ Abraham (ที่พี่น้องเขียนพูดถึง) ด้วยเหตุ+ผลและประสบการณ์ที่เหมือนกันครับ

การกำหนดทิศทางความคิด (ความคิดคือตัวชี้นำ)

มันไม่ใช่เรื่องของการควบคุมความคิด

แต่เป็นเรื่องของ “การกำหนดทิศทางความคิด” ต่างหาก

อารมณ์ของเราไม่ได้ทำหน้าที่สร้าง แต่มันจะบ่งบอกว่าคุณกำลัง “ดึงดูด” อะไรเข้ามาในขณะนั้น จงเติมพลังความเชื่อมโยงของเราให้เต็มขึ้นมาใหม่ ด้วยการเลือกคิดในสิ่งที่ทำให้รู้สึกดีขึ้น

เรามีระบบชี้นำ ที่ติดตั้งอยู่ในตัวและเข้าใจง่าย ๆ อยู่แล้ว

ความรู้สึกของคุณ คือตัวแทนของระบบชี้นำของคุณ

พูดอีกอย่างก็คือ ความรู้สึกของคุณเป็นตัวบ่งชี้ที่แท้จริงว่า คุณอยู่แนวเดียวกับ “พลังงานต้นกำเนิด”

หรือเปล่า

อารมณ์เป็นตัวบ่งชี้ ถึงการปรับแนวระหว่างคุณกับพลังงานจากต้นกำเนิด

คุณเป็นทั้งตัวส่ง และตัวรับที่มีการสั่นสะเทือน

คุณคือตัวส่งการสั่นสะเทือน (Vibrational Being) แล้วคุณก็กระจายสัญญาณของตัวเองออกไปในทุกๆ เวลาขณะที่ที่คุณดำรงอยู่ด้วย

ขณะที่คุณฟังความสนใจ คุณจะส่งสัญญาณที่เฉพาะเจาะจงมากๆ ออกไปอย่างต่อเนื่อง ซึ่งมันจะถูกรับไป ผ่านการทำสมาธิ และขานตอบกลับมาในทันที

สถานการณ์รอบตัวเราจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างฉับพลัน เพื่อตอบสนองสัญญาณที่คุณปล่อยออกไป ดังนั้นในตอนนี้อัจกรวาลจึงได้รับผลกระทบจากทุกสิ่งที่คุณปล่อยออกไปด้วย

ความสนใจที่คุณมีต่อมันนี่แหละที่จะเชื้อเชิญมันเข้ามาทุกสิ่ง

**การปรับแนวให้ตรงกับ “พลังงานจากต้นกำเนิด” อย่างเต็มที่นั้น
หมายความว่า คุณรู้ในสิ่งเหล่านี้...**

- คุณมีอิสระ
- คุณทรงพลัง
- คุณเป็นคนดี
- คุณคือความรัก
- คุณมีคุณค่า
- คุณมีจุดมุ่งหมาย
- ทุกสิ่งกำลังดำเนินไปด้วยดี

ไม่ว่าสภาพแวดล้อม หรือสถานการณ์ของคุณจะเป็นอย่างไร คุณอาจอยู่ในคุก ถูกวินิจฉัยว่าเป็นมะเร็ง ระยะสุดท้าย หรือผิดหวังกับความรัก กระนั้น คุณก็ยังอยู่ ณ จุดที่เหมาะสมที่จะเริ่มต้นอยู่ดี

เรื่องนี้ไม่ต้องใช้เวลามากมายเลย ไม่ว่าคุณจะอยู่ตรงจุดไหน ระหว่างคุณกับ “สายธารแห่งความสุข” เพราะสิ่งที่คุณต้องมีก็แค่ความเข้าใจอันเรียบง่ายใน “กฎแห่งจักรวาล” และความมุ่งมั่นที่จะก้าวไปสู่สถานะของการยอมเปิดรับมันเท่านั้น

ฉะนั้นสิ่งเดียวที่คุณจะต้องทำก็คือ ปลดปล่อยความคิดที่ต่อต้านของตนเองออกไปทีละชิ้น ทีละอัน อย่างอ่อนโยน เพื่อผ่อนคลายแรงต้านทาน

เหมือนความรู้สึกในยามที่เราเครียด โกรธ อึดอัดใจ และอื่นๆ ที่เพิ่มขึ้นมา ย่อมบ่งชี้ว่าเรากำลังเพิ่มความต้านทานเข้ามานั่นละ

ความสุขอันพิสุทธิ์นั้น เรียงตัวรอคุณอยู่หน้าประตูบ้าน แค่ปลายนิ้วสัมผัส ทุกสิ่งที่คุณปรารถนา ไม่ว่าคุณจะเอ่ยออกมาหรือไม่.. ต่างก็ถูกถ่ายทอดไปจากคุณด้วยการสัมผัสที่อ่อนโยน มันได้ยินและเข้าใจโดยต้นกำเนิด และได้รับการขานตอบ เพียงแต่คุณต้องใช้ความรู้สึกนำไปสู่การยอมรับให้ตัวเองรับมันเข้ามา โดยค่อยๆ คลำไปที่ละความรู้สึก

เพราะคุณคือ “ส่วนขยายที่มีรูปร่าง” ของ “พลังงานต้นกำเนิด”

รูปธรรมของเราถูกสร้างขึ้นจากมุมมองที่ “ไร้รูป” โดยสิ่งที่คุณเรียกว่าต้นกำเนิด และในขณะที่ ต้นกำเนิด สร้างโลกของคุณและตัวคุณขึ้นมาผ่านทางพลังความคิดที่ถูกเอาใจใส่นั้นเอง และคุณก็สร้างโลกของตัวเอง จากตำแหน่งที่เป็นจริง ที่อิงเวลาและระยะทางของคุณต่อไป

การสร้างอย่างเจตนา นั้นเป็นเรื่องของการจงใจเลือกประสบการณ์ที่คุณจะนำมาทำเป็น “ความจริง” นั้นเอง

คุณและสิ่งที่คุณเรียกว่าต้นกำเนิด ก็คือสิ่งเดียวกัน

คุณไม่มีทางแยกจากต้นกำเนิดไปได้

ต้นกำเนิด ไม่มีวันแยกจากคุณไปได้

เวลาที่เรานึกถึงคุณ เราจะนึกถึงต้นกำเนิด

เวลาที่เรานึกถึงต้นกำเนิด เราจะนึกถึงคุณ

ต้นกำเนิด ไม่มีทางหยิบยื่นความคิดที่ก่อให้เกิดการแยกจาก ให้คุณเป็นอันขาด...

Update สารบัญหน้าเสร็จเรียบร้อยแล้วครับ+ที่หน้าแรกสุด จะได้ย้อนกลับไปอ่านกันง่ายขึ้นครับ.. ดูว่าเราคุยอะไรกันมากมายขนาดไหน เยอะใช้เล่นนะครับ!

➢ ฟันอย่างไรให้คมชัด ➢ เกี่ยวกับตาที่สาม	หน้า 4-5	➢ กายหลับ-จิตตื่น [เปรียบได้กับถนน 4]	หน้า 22-23	➢ พี่นักเขียนเข้ามาทักทาย Hello from Dallas	หน้า 38-39
➢ กำหนดตัวอย่างไรในความฝัน ➢ โกลี่คืนให้จับอารมณ์ ➢ การ download ข้อมูล และการใส่key-word	หน้า 7	➢ ทำสมาธิด้วยการวาดภาพ ➢ เห็นภาพห้องทำงาน-ข้ามโลก		➢ สารจากท่านอาจารย์อนาลัย	
➢ ประสบการณ์ล่าสุด-จากนักเขียน ➢ สารจากท่านอาจารย์อนาลัย ➢ ตอบคำถาม : การทำสมาธิ	หน้า 9	➢ ดันเหตุความกลัว มาจากไหน? ➢ Agenda ➢ โลกแห่งความเป็นจริงทาง-กายภาพ ➢ โลกแห่งความเป็นจริง-ทางจิตตภาพ ➢ โลกแห่งความเป็นจริง-ของจิตวิญญาณ	หน้า 24	➢ ประสบการณ์เกี่ยวกับความตาย [พี่นักเขียนตามมาคุยต่อ จาก Alamo, Texas]	หน้า 40
➢ ภัยพิบัติ กับ อดีต-ปัจจุบัน- อนาคตของโลก ➢ ตีความหมาย-ความฝัน ➢ Non REM vs ฌาน 4 (นอนหลับลึกไม่มีฝัน) ➢ ความแตกต่างระหว่างนิมิต-ความฝัน	หน้า 11	➢ เชื่อมมันในภาพแรก ➢ มาตามนัด [นัดพบกันในความฝัน] ➢ เรากำลังฝึกสติสัมปชัญญะให้คมชัด	หน้า 25 หน้า 26	➢ ตอบคำถาม [วันสุดท้าย ใน Keller Texas ก่อนไป Cancun, Mexico]	หน้า 41
➢ การปรากฏของฌานบิณ และมนุษย์ต่างดาว	หน้า 12	➢ การเปลี่ยนวิถีการจดต่อ ของจิตวิญญาณด้วยการฝัน	หน้า 27	➢ Free Fall การปล่อยให้ตนเองเป็นอิสระ:	หน้า 42
➢ ประวัติศาสตร์ของจักรวาล ➢ ชาติภพ ➢ เรียนรู้เกี่ยวกับธรรมชาติ ของจิตวิญญาณในร่างกายเนื้อหนัง? ➢ พระอรหันต์ นักบุญ Saint	หน้า 13 หน้า 14	➢ download ความรู้จากความฝัน -decompress-decode-print out ➢ ประสบาสัมผัสภายใน	หน้า 28	➢ ประวัติศาสตร์ของจิตวิญญาณ & วิวัฒนาการ	หน้า 44
➢ ภาคปฏิบัติ ๒๓๓๓๓๓	หน้า 15	➢ ทำได้แล้วต้องเชื่อมมัน ➢ “ปลาเนื้อสีทาบรูลูทรี”	หน้า 29	➢ Back from Cancun, Mexico-Hello from Kansas	หน้า 45
➢ จุดประสานมิติ ➢ ความงมงาย กับ ความจริงที่พิสูจน์ได้ ➢ การแก้ไขอดีตหรืออนาคต จากปัจจุบัน ทำได้อย่างไร?	หน้า 17 หน้า 18	➢ ช่วงแก้ว+ แผลงวัน ➢ ไม่มีจิตวิญญาณหน่วยใด ขัดขวางการพัฒนาของจิตวิญญาณหน่วยอื่น ➢ เรอจดต่อส่งใจ-ได้สิ่งนั้น-ไม่มีกฎเกณฑ์อื่น	หน้า 30	➢ ติดต่อบริการกับตัวตนของเรา ในมิติอื่นๆ ➢ พู๊ถูกเลือก-พู๊เลือก ➢ พิ้อ่า -paralysis (อัมพาต) -จิตตื่น -กายไม่ยอมตื่นตาม	หน้า 46
➢ รวมพลังงาน เพื่อใช้ประโยชน์ ในมิติมนุษย์ ➢ พลังงานของสิ่งที่เรียกว่าวัตถุมงคล [การอัดพลังลงในวัตถุต่างๆ] ➢ การฝันไปยังอดีตเพื่อแก้ไขอดีต ➢ ขั้นตอนการทำสมาธิ	หน้า 19-20 หน้า 20	➢ การปรับทิศทางนอน ให้ตรงกับสนามแม่เหล็กโลก ➢ การใช้ประสาทสัมผัสที่หกเพื่อ “หาของหาย” ➢ การเรียนรู้ด้วยจิตวิญญาณ	หน้า 32 หน้า 33	➢ พระเจ้า-เทพ-เทวดา- สิ่งศักดิ์สิทธิ์ กับ มนุษย์ ➢ รู้เห็นแต่ไม่รับ-ทำได้เสมอ-ด้วยการมีสติ [ร่างทรง] ➢ รู้เห็นภาวะของความตาย -ได้จากความฝัน-ในปัจจุบัน	หน้า 47
		➢ ไปเกี่ยวกับ [พี่นักเขียนไปเทกซ์ & แม็กซิโก] ➢ นิทานเรื่องน้ำค้างกับเมล็ดข้าว ➢ นิทานเรื่อง The Little Soul and The Sun จากคุณ Zipper	หน้า 36	เลขหน้าที่แจ้งไว้เป็นเลขหน้าบนเว็บมอร์ด	

ส่วนเพลงเพราะๆ ของพี่นักเขียน ลิงค์นี้ครับ

<http://www.novaanalai.com/novaanalai/Track1-ResembleTheMoon.html>